

Thất Thiên Nữ Đế

Contents

Thất Thiên Nữ Đế	1
1. Chương 1: Thiên Nữ Giáng Trần	1
2. Chương 2: Đảo Lộn	3
3. Chương 3: Thân Phận	5
4. Chương 4: Chiến Đấu, Ta Muốn Đấu	7
5. Chương 5: Đoạn Tụ Chết Tiệt	9
6. Chương 6: Thiên Thanh Vân	12
7. Chương 7: Quên	14
8. Chương 8: Từ Bỏ	16
9. Chương 9: Tổng Chỉ Huy	19
10. Chương 10: Thiên Nữ Ma Đầu	21
11. Chương 11: Xuyên	24
12. Chương 12: Con Trai Con Trai	27
13. Chương 13: Trường Học A	30
14. Chương 14: Nam Tử Đen Thui Thui	34
15. Chương 15: Thẳng Lùi Thời Gian	36
16. Chương 16: End	38

Thất Thiên Nữ Đế

Giới thiệu

Thể loại: Tiểu Thuyết, Ngôn Tình, Huyền Huyền, Xuyên Không, Truyện Tự Sáng Tác Ta là một người kỳ lạ. Ngay cả mẹ ta

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/that-thien-nu-de>

1. Chương 1: Thiên Nữ Giáng Trần

Hơn hai trăm năm về trước, thiên đế cùng toàn thể thiên đình chào đón nàng thiên nữ duy nhất được sinh ra. Tiểu thiên nữ vừa sinh ra đã hấp thu được tinh hoa của trời đất, chúng sinh, mang hào quang lấp lánh vàng đặc trưng của đế thiên.

Thiên đế vui lắm, ngài ôm chặt con trong vòng tay, ban điều chúc tốt lành nhất thế gian cho tiểu thiên nữ. Đứa con này mai sau sẽ kế thừa vị trí thiên đế, lần đầu tiên trong lịch sử của thiên đình. Không chỉ ngài chắc chắn như vậy mà tất cả chúng tiên khác đều nhìn một lòng.

Tiểu thiên nữ vẫn khóc oa oa, rồi chợt ngừng hẳn cười khúc khích, lại ngủ đi trong vòng tay của thiên mẫu. Ánh sáng ấy bao bọc tiểu thiên nữ một màu nhàn nhạt rõ nét.

Chúng tiên thiên đình lần lượt đến bên tiểu thiên nữ, cầu chúc những điều tốt đẹp nhất.

-----;)------

Hai trăm năm sau ở dưới hạ giới.

Ta là người nổi tiếng nha, không không xin đính chính lại, ta rất rất nổi tiếng. Ai ai cũng biết đến tên ta: Vũ Thiên Vân. Ta nổi vì gì ư? Ta nổi từ lúc mới sinh ra. Ta không nói đùa đâu nha.

Ta nghe mẹ ta nói rằng: khi ta được sinh ra, chim bay đầy trời, cá bơi ngược dòng, hàng cây thì xào xạc không ngừng, nơi đâu cũng tươi sáng, ai ai cũng trào dâng hạnh phúc khôn xiết. Mẹ còn bảo, ngày hôm đó, trên bầu trời xuất hiện bảy chiếc cầu vồng. Những nhà tiên tri dự đoán rằng, phúc tinh sẽ xuất hiện, mang sự may mắn, bình yên cho thế gian. Và ta, ta là đứa trẻ đó.

À không, ta là đứa trẻ duy nhất trên thế giới được sinh ra trong hoàn cảnh đó.

- Tương lai con sẽ vô cùng rộng mở đấy.

Mẫu thân ta đã nói như vậy.

Đấy, ta không tự sướng đâu. Vả lại cho dù không có hoàn cảnh ra đời rất rất đặc biệt kia. Ta vô cùng chắc chắn là ta cũng nổi tiếng. Cha ta là thừa tướng dưới một trên vạn người, lại được lòng dân. Còn mẹ ta là Công chúa, muội muội ruột của hoàng thượng. Và ta vì thế ngẫu nhiên trở thành thiên kim tiểu thư vạn người mơ ước.

Tất nhiên là ta phải chịu sự quản giáo mạnh mẽ về văn và võ học của cha và đồng thời là chịu những phép tắc nữ nhi lệ lung của mẹ.

Ta không muốn thế.

Ta muốn tự do.

Ta muốn đi gánh nước, muốn tự giặt quần áo, muốn đi chăn trâu ngoài nội cỏ, muốn mặc vải thô thùng thình, muốn nhảy chân sáo hát vang...

Ta muốn lắm. Nhưng mẹ bảo không được. Ta là tiểu thư dòng họ hoàng gia sao lại đồng nhất với tụi trẻ vô học được. Ta cho rằng không phải. Ta không nghe, mặc kệ lời khuyên nhủ.

Vậy là ta có hai cuộc sống.

Ban ngày ta làm đương kim tiểu thư đoàn trang thực hiện, làm tuyệt sắc giai nhân toàn tài đủ món tên Vũ Thiên Vân.

Còn đêm xuống ta làm một thủ lĩnh cầm đầu hội quậy phá kinh thành.

Tất nhiên là chẳng ai biết cả. Thử hỏi có ai nhận ra thiên kim tiểu thư mỹ miều lại là người quậy tung bừng cả kinh thành chứ? Ta phần nam trang, cải tên là: Thành Vô Song. Ta dẫn bọn chúng tung hoành ngang dọc, phá nhà giàu tàn ác hại dân, lấy tiền của cho bọn ăn mày hoặc kẻ tha hương. Khi ấy, lần đầu tiên ta lập nhóm là khi ta 10 tuổi.

Nhưng ta cũng phải trưởng thành như những đứa trẻ khác. Năm ta mười bốn cơ thể bắt đầu biến đổi. Và cho đến năm ta mười năm, ta thực sự chịu những khó chịu của nữ nhi. Cha mẹ ta càng canh chừng ta cẩn thận hơn.

Này này... Có cha mẹ nào dùng một trăm binh lính canh chừng cẩn mật nơi ở của con cùng hàng chục ám vệ để dõi theo con không.

Thế là ta ngày qua ngày uất ức làm tiểu thư đoàn trang thực hiện vang danh khắp đại lục.

Nhưng không vì vậy mà ta bỏ lỡ chuyển tung hoành.

Một tháng một lần và đệ tử theo ta đông hơn, đủ để lập một phái. Ta hài lòng gọi đó là Vô Song Phái.

Dần dần ta càng bị quản nghiêm hơn. Cận đứng xung quanh phòng ta. Chẳng là trong một lần trốn ra ngoài cha ta bắt được khi ta uống rượu cùng chúng đệ tử. Ta không thể quên được sự tức giận của ông.

Thành Vô Song quậy phá kinh thành, vang danh nơi nơi với phái Vô Song của hắn cư nhiên là con gái ông. Ông kéo ta về, bắt ta quỳ trước bàn thờ tổ tiên, ăn năn hối cải cho đến khi nào ta bỏ Vô Song phái. Không đời nào.

Đó là tâm huyết của ta. Ta không thể nhìn nó tan vỡ được.

Vậy là ta bị bỏ dối, chỉ ngày qua uống chút nước. Ta sẽ không khuất phục đâu. Mẹ ta đến khóc lóc khuyên ta nên xin lỗi cha ta mím môi mặc kệ. Bà lại cầu xin ông. Ta bực tức.

Huynh trưởng ta cũng hay tin trở về từ biên ải, la mắng ta một trận nên hồn. Ta coi là gió thoảng qua tai. Ta không dư sức cãi nhau với huynh ấy đâu. Rồi cả nhị huynh ta cũng hốt hải từ trong cung, huynh ấy là thầy dạy cho tiểu thái tử. Huynh an ủi ta. Trong tất cả huynh đệ, nhị huynh là người thương ta nhất. Vậy là ta sà lòng huynh khóc ra trò. Cha ta tức đuổi huynh ra đóng cửa. Nhìn thế giới tự do đóng lại ta xót xa vô hạn. Ta cuộn mình ôm gối khóc.

Năm ngày sau, ta không thể chịu đựng được nữa rồi. Ta thấy làn da mịn màng trắng trẻo giờ tái xanh. Ta thấy người gầy đi rồi. Sức lực cũng chẳng thấy đâu. Và rồi ta ngất lịm đi.

Khi ta tỉnh dậy, mẹ ngồi bên ta khóc lóc. Ta cũng nhìn thấy cha. Vẻ mặt ông chưa bao giờ buồn đến vậy, ông chỉ hỏi ta lần cuối cùng. Ta vẫn không thay đổi ý định. Ông chợt ngã xuống tay ôm tim, nói: nghiệt tử nghiệt tử. Ông đuổi ta đi. Ta không nói năng gì, thất thần lao đảo đi ra khỏi phủ. Ta vừa đến quán rượu mà ta mở ngất ở đó, ta có nghe tiếng lao xao xì xầm.

Ta mặc kệ họ. Giờ ta có tự do nhưng ta lại cô độc mất rồi.

Ta hôn mê mất 3 ngày hai đêm. Ta tỉnh dậy cổ lút dạ trống rỗng một vài thìa cháo. Rồi vội vàng sai người đến báo phó cung chủ. Ta làm rõ thân phận với hắn. Ta muốn hắn đưa ta ngao du thiên hạ. Ngay ngày hôm sau ta lên đường. Ngoái nhìn lại kinh thành lòng ta đau nhói.

Vậy là ta đã qua tuổi 15 như thế đấy.

2. Chương 2: Đảo Lộn

Ta qua tuổi mười lăm trong xót xa.

Ngày ta đi, thừa tướng phủ phát lệnh tiểu thư bị ốm cần tĩnh dưỡng nên trong vòng vài năm tới sẽ không nhắc tới việc cưới xin. Ta chỉ xót xa cười buồn thôi.

Nhưng điều đó không quan trọng bằng việc này. Có xa có về. Ta sẽ thăm họ thường xuyên. À điều ta định nói là vào sinh nhật năm mười sáu tuổi ta có khả năng mới, trừ việc ta nhìn thấy linh hồn. Chả là khi ta mười bốn tuổi ta nghe thấy, nhìn thấy các linh hồn lang thang cúi gập người chào ta tôn kính. Họ nói ta là tiên nữ giáng trần, mang linh lực giúp họ thanh thản hơn. Ta cười. Thực là ta sợ muốn chết luôn.

Ta rất sợ. Nhưng ta dần quen. Ta đã sử dụng chúng ngon lành càn đào. Ta có thể đến bất kỳ nơi nào ta muốn. Vậy là nhờ khả năng đó ta xây dựng đội quân sát thủ nổi tiếng nhất đại lục. Tiếng vang của ta còn xa hơn trước kia. Giờ trong thiên hạ chỉ duy mình ta nổi tiếng thôi. Thiên hạ tuyệt đại mỹ nhân- Vũ Thiên Vân. Thiên hạ đệ nhất sát thủ- Thành Vô Song. Ta còn thích thú cho thêm mắm thêm muối, mỹ nhân như hoa như ngọc phải tình chàng sát thủ lạnh lùng. Vì yêu chàng mà Thiên Vân ốm bệnh, không rời giường, và quyết đời đời kiếp kiếp yêu chàng chỉ lấy mình chàng.

Cha ta tức lắm, cha lòng ta định hỏi rõ. Ông nói:

- Người còn muốn gì nữa, người phá gia đình ta chưa đủ hả? Đồ bất hiếu nhà người. Hừ hừ... Người còn bôi nhọ thanh danh con ta.

Ta chạy đến bên ông, ta chỉ muốn gặp ông thôi nhưng ông không có ra mặt ta phải vậy. Ta nhìn ông rưng rưng nước mắt:

- Con là nữ nhi của người mà, cha tha thứ cho con. Con không thể nào từ bỏ được. Bây giờ bang phái của con nổi tiếng toàn thiên hạ, không ai đe dọa được đến an nguy của nhà mình.

Ông vẫn cương quyết, giọng không kìm được vì tức giận run run lên

- Cút. Ta không có người con như ngươi, con gái ta bây giờ đang ốm ở nhà,..

- Con là con cha mà. Con là nữ nhi của cha mà... Xin cha nghe con, hoàng đế sớm đã nghi ngờ gia đình nhà ta từ lâu. Ông ta muốn tàn sát gia đình ta. Cha... ời nghe con đi...

Ta van nài. Ta không thể trơ mắt nhìn gia đình ta cứ thế bị giết hạ được. Ta đã nhận mười mấy năm yêu thương, từ cha mẹ, huynh đệ... Ta đã mơ thấy cả phủ nhà ta chìm trong biển đỏ. Cha ôm mẹ nằm trong vũng máu. Huynh trưởng cùng đại tẩu cũng bị giết. Cả Vũ Nhi, đứa cháu mới ra đời cũng bị giết thảm. Nhị huynh thì bị chết đứng. Còn Tứ đệ thì hấp hối nhìn ta bảo ta hãy trả thù. Ta bước mãi, bước qua những thi thể của gia đình, nô tỳ, vào phòng thờ. Gia phả lật đổ. Ta không muốn nó xảy ra. Từ khi có năng lực những điều ta mơ nhanh chóng trở thành hiện thực. Lúc đầu ta không tin nhưng năm lần bảy lượt xảy ra đúng như thế, ta không thể không tin cho được.

Ta khóc lóc nhìn ông, có lẽ những giọt nước mắt của ta trong cái nhìn của ông đã khác xưa nên ông vẫn quay lưng đi. Ta không thể để cơn ác mộng ấy xảy ra.

Đúng như ta mơ. Khi ta cho người vào thăm dò hoàng cung, hoàng đế đang bí mật bàn bạc âm mưu hại giết cả nhà ta. Hơn nữa ông ta còn cho người lẫn vào dân chúng âm thầm chiếm lấy của ngon vật lạ, bắt dân nữ vào cung, sai người dựng lăng tẩm hàng dài khắp đất nước. Đặc biệt, ông ta còn muốn bùng chiến tranh thôn tính ngoại tộc bằng cách kết giao cùng yêu thú, ma vật, tự mình tu luyện yêu tà bằng cách dùng máu trinh nữ. Ta không thể chịu được nữa. Ta phải thay trời hành đạo. Mấy năm nay, ta ngỡ là ông ta ở xa dân nên không biết tham ô hoành hành. Giờ thì rõ rồi, do ông ta hết.

Ta âm thầm biến xuống âm phủ hỏi rõ ngọn nguồn. Và tình cờ nghe bọn quỷ sứ đang bàn bạc cái gì đó. Ta nghe bọn quỷ sai đồn tin về ta. Thế là ta hóng. Chúng bảo ta là thiên nữ, mang trọng tội bị phạt giáng trần. Ta giật thót mình, trước là tiên nữ, giờ là thiên nữ, có khi còn có kẻ đồn ta là thiên đế luôn. Chết. Ta lỡ mồm, coi như ta chưa từng nói gì. Ta trốn bọn chúng, đi thẳng đến Diêm Vương Điện, hỏi thẳng Diêm Đế:

- Một hoàng đế sao có thể không vì dân chúng mà dùng yêu thuật hại dân. Diêm đế, ngài phải trả lời ta rõ ràng.

Diêm Vương nhìn ta thờ dài, ta đoán thế vì ta thấy sợi râu ngài ấy rung rung. Ta khoanh tay đứng nhìn. Sao ta lại có thể dũng cảm như vậy ư? À là khi xưa lúc lần đầu đến đây ta được Diêm Vương dịu dặt rất nhiều. Đối với ta ngài ấy như là sư phụ vậy.

- Thiên Vân, à. Đừng nói với ta là ngươi sẽ nhúng tay vào nhá.

Ta bình tĩnh gật đầu nói thản nhiên:

- Phải. Ta không thể trơ mắt nhìn cảnh dân chúng khổ cực được. Vả lại điều này có liên quan đến an nguy của cha mẹ ta nữa.

Ta nhìn ngài cảm thán. Vụ này nhất định ta phải tham gia mới được. Ta sợ mỗi khi đêm xuống cảnh đầm máu ấy lại xuất hiện. Ta sợ ta sẽ hóa thành ác quỷ mất, rồi ta sẽ giết chết tất cả... Ta không muốn vậy. Ta sẽ giết chết âm mưu đó từ trong trứng, không để hậu họa về sau.

- Thật nguy hiểm. Tên hoàng đế đó hiện giờ bị Ma Vương xâm nhập ăn hết linh hồn. Người không biết phải đối mặt với cái gì đâu. Người biết vì sao hán muốn giết cha mẹ người không? Vì Người đó, Hán muốn biến người thành ác quỷ muốn hấp thụ linh hồn tinh túy của người.

Ta rùng mình. Ta không thể tin tưởng được có người muốn ăn linh hồn ta. Nhưng ta không sợ. Ta phải giết hán để bảo vệ người ta yêu nhất. Ta giờ có chút nghi ngờ về thân thể của mình. Ta là ai? Ta sao lại có linh lực khác người đến như vậy? Ta nhớ lại lời bọn quỷ sứ.

Ta hỏi Diêm Vương:

- Rốt cuộc ta là ai? Có phải là người trời phải không? Ta là thiên nữ phải không?

Diêm vương không nói gì, một lát ngài mới cất giọng không được ổn cho lắm:

- Sao ngươi lại hỏi vậy? Nếu ngươi là người trời thì ngươi phải mất hết năng lực khi chuyển kiếp chứ? Nếu ngươi là thiên nữ sao xuống đây làm gì hả?

Ta vỡ lẽ. Sao ta lại tin lời đồn nhảm nhí của bọn không bao giờ ra ngoài nơi đây nhỉ. Về sau khi trí nhớ được hóa giải phong ấn ta điên hết người, lấy tường vân đuổi Diêm Đế đòi đền bù phí tổn thương.

- Vậy ta đi đây. Chào ngài nha.

- Này từ từ ta đã nói xong đâu. Nhà trời cử Thanh Long đại tiên nhân xuống giải quyết chuyện này đây. Ngươi muốn sống thì bám vào ngài ấy cơ.

Ta gật đầu độn thổ đi luôn. Ta chỉ không ngờ Thanh Long lại trẻ như vậy. Ôi tim ta thật lạ lùng...

3. Chương 3: Thân Phận

"Chàng đứng lại cho ta, chàng có yêu ta không? Ta thì yêu chàng nhiều lắm. Ta nguyện làm chức nữ đợi chàng, ta nguyện làm hôn vọng phu vì chàng."

"Sao chàng không trả lời ta? Chàng không yêu ta phải không? Ta biết người chàng yêu thương là nàng ấy. Ta có gì không bằng nàng ấy? Ta cao quý hơn nàng ấy nhiều. Xin chàng nghĩ lại đi... Xin chàng đó.."

"Chàng không yêu ta. Ta sẽ thành toàn cho hai người. Ta sẽ không trở về đâu... Ta không muốn ở nơi có chàng. Tìm ta đau lắm..."

.....

Ta đã mơ thấy có ai đó. Sao tìm ta đau lắm. Đã có người mà ta van nài. Ta đau lòng, nhưng đó không phải là việc quan trọng. Ta giờ phải thực hiện kế hoạch thôi. Kế hoạch giải cứu gia đình mình. Ta là ai chứ, kẻ nào dám đụng đến cha mẹ ta. Ta quyết không tha. Nhưng trước hết ta phải về nhà đã. Vậy là ta đi về phủ. Không chính xác là độn thổ về phòng ta, lấy nữ trang ra mặc. Rồi lén lút tìm về đại sảnh. Cha ta giật mình nhìn ta. Mẹ ta rụng nước mắt. Ta gọi một tiếng:

- Cha, mẹ nữ nhi đã về.

Mẹ ta xúc động muốn chạy đến ôm ta nhưng cha ta cản lại. Cha ta chỉ lạnh lùng nắm tay mẹ, không cả nhìn ta một lần thờ ơ nói:

- Ngươi về đây làm gì? Ta đuổi ngươi rồi, nhà này quá nhỏ bé để chứa ngươi. Ngươi đi đi...

Ta nói:

- Cha, cha nghe con nói đi mà... Hoàng đế giờ bị ma vương điều khiển rồi, cha ơi xin cha tin con đi, con nói thật mà... Hắn sẽ ra tay với gia đình ta...

Ta nhìn cha, đau lòng. Cha có lẽ mất lòng tin vào ta rồi. Vậy là ta phải làm sao mới được cha tin đây. Ta đảo mắt nhìn xung quanh, hóa ra huynh trưởng Vũ Lôi đã đến từ khi nào rồi.

Ta đưa ánh mắt cầu khẩn nhìn mẹ ta, bà nói:

- Vũ Trọng... chàng nghe con nói đi... Thiên Vân, con đừng quỳ nữa đứng lên đi con...

Ta vẫn không thấy ông nói gì. Ta cứ quỳ cho đến khi nào ông đồng ý thì thôi. Nhưng ta đành thất vọng rồi. Ta nhắm tính ông chắc sẽ không bao giờ đồng ý đâu. Vì vậy phương án 1 ta sẽ dùng mê thuật đưa mọi người lẫn đi đến khi ổn định thì thôi.

Nhưng mà khi hết tác dụng thì hậu quả ta không dám nghĩ đến. Phương án hai, ta sẽ nói hết tất cả về sức mạnh của ta nếu ta muốn hù dọa cha mẹ ta phát khiếp luôn. Phương án ba, dùng máu để bảo vệ họ. Thôi tuy ta mất máu còn hơn để họ bỏ mạng. Vậy quyết định thế đi.

- Thiên Vân, muội về rồi...

Nhị huynh Vũ Thiên Huyền, nâng ta dậy hỏi han. Ôi gặp được người đồng minh ta sướng hết cả người. Ta thủ thủ:

- Ca ca... Hoàng đế bị ma vương...ca ca phải tin muội phải tin muội...

- Ủ. Ta tin muội

Ta chuyển hướng nhìn đệ đệ 5 tuổi hỏi:

- Vũ Trung, đệ có tin tỷ không?

Nó ôm ta trả lời:

- Có ạ. Tỷ đừng đi đâu nữa nha...

Ta lại chuyển hướng tiếp nhìn Đại Huynh. Nhưng đáp lại ta chỉ nhận được ánh mắt lạnh lùng y như cha ta vậy. Huynh gia trưởng giống cha quá mức luôn. Ta biết bao giờ ta bỏ tất cả thành quả ta tạo dựng thì cha và huynh ấy mới tha thứ cho ta. Ta buồn lắm. Ta vịn vào nhị huynh, vì lúc này quỹ lâu ê chân mà. Vậy là chỉ còn cách dùng máu cùng ít thuật thôi.

Cha ta cất tiếng nói:

- Thôi không ai nghe chuyện của người đâu, đi đi...

- Cha con nói thật mà. Ngay cả nữ nhi cha cũng không tin ư?

Ta khàn khàn nói tiếp. Và ông lại bức tức, ta nghe giọng ông run run:

- Ma vương vì ai? Vì gia đình ta ư? Xâm ngôn

- Vì con, vì con. Hắn muốn nuốt linh hồn con muốn con vạn kiếp bất phục. Con không muốn liên lụy gia đình.

Nói rồi ta xoay người đi ra khỏi cửa. Ngoái đầu nhìn lại, ta thấy mẹ ngã vào lòng cha than khóc. Huynh thở dài. Ta đưa tay ôm mặt, hóa ra ta đã khóc từ lúc nào.

Ta nức nở, nhị huynh ôm ta vào lòng an ủi:

- Đừng khóc, Thiên Vân à, ma vương, ta và muội sẽ đối mặt. Nhưng muội biết ma vương bên hoàng thượng từ lúc nào ai nói cho muội nghe? Ta nhớ là không thể có người biết mà...

Ta hoàng hồn. Huynh ấy cư nhiên biết mọi chuyện. Huynh ấy lúc này sao xa lạ quá vậy? Ta gượng gạo hỏi:

- Rốt cuộc huynh là ai? Tiên nhân hay quỷ nhân?

Ta thấy huynh ấy mỉm cười cúi gập người chào ta thật lạ:

- Kính chào thiên nữ, Thần là Huyền Vũ.

Ta xỉu. Ta xỉu thật đó.

- Thần là Huyền Vũ.

Trời ơi nhị huynh yêu quý nhất của ta là gián điệp của thiên đình. Hắn là Huyền Vũ, một trong Tứ Phương Thần cai quản bốn phương, vang danh thiên giới. Ta vẫn hay nghe Diêm Vương nói tin về thiên đình đều đặn mà nên ta rất mong được gặp Tứ Phương Thần nhưng giờ thì khác rồi. Ôi thật là không thể tin được. Ai đã yêu thương ta trước đó đây, ai luôn an ủi ta, chăm sóc ta, ai đã dạy ta đạo nhân nghĩa ở đời đây? Là hắn ta hay là huynh ấy? Không không ta mơ, mơ mà.

Ta chỉ tay vào huynh ấy run rẩy:

- Huynh... Nhị huynh của ta đâu? Trả huynh ấy cho ta...

Huyền Vũ nửa cười nửa không:

- Ta là nhị huynh kiếp này của thiên nữ.

Ta lùi ra sau mấy bước, nhưng vấp phải hòn đá, theo quán tính ngã ra phía sau. Nhưng Huyền Vũ nhanh tay tóm lấy tay áo ta kéo lại. Còn ta thì sa vào lòng ngực của hắn. Xa lạ quá. Ta vội ngược nhìn dung nhan hoàn mỹ của hắn. Càng nhìn càng thấy ghét mà.

Huyền Vũ, Huyền Vũ, Huyền Vũ...

Hắn là Huyền Vũ thì ai sẽ là Vũ Thiên Huyền nhị huynh. Ta bỗng có cảm giác bị bỏ rơi, không nói gì hết ôm mặt khóc thật to. Huyền Vũ ôm ta vào lòng vỗ lưng ta như trước kia, an ủi ta. Ta lại càng gào to hơn.:

- Trả nhị huynh cho ta, huhu...huhu...

Hắn rút ra một chiếc khăn tay, ta nhìn trên đó có thêu chữ Huyền Vũ mềm mại. Hắn lau nước mắt cho ta, nói:

- Nín đi... Nào nín nào... Đừng khóc nữa.

Ta nức nở, ôm Huyền Vũ.

Bỗng ta nghe có tiếng bước chân ai đến đây, ta cũng cảm thấy cái ôm của Huyền Vũ cứng nhắc, hắn vội vàng buông ta ra. Ta quay đầu nhìn. Bước đến là một nam tử rất anh tuấn, hắn cúi đầu nhìn ta:

- Huyền Vũ, người đang xúc phạm thiên nữ đấy, buông người ra. Thiên nữ, thần là Thanh Long, thần chịu trách nhiệm việc Ma Vương hoàng đế.

Ta sững người, Thanh Long này sao mang đến cho ta cảm giác lạ kì, có tức giận, có đau, không giống như ở bên Huyền Vũ. Ta tự nhiên ôm chặt lấy Huyền Vũ không rời. Ta cất tiếng hỏi hắn:

- Ta là thiên nữ ư? Ta sao bị hạ trần? Hãy nói cho ta biết.

Thanh Long lãnh đạm nhìn ta, hắn luôn nhìn ta cung kính, tôn trọng. Hắn nói:

- Thiên nữ chưa trải hết kiếp phạt. Người không nên biết làm gì, xin thứ lỗi cho thần. Huyền Vũ, người biết mình có nhiệm vụ gì, đừng để việc này xảy ra.

Huyền Vũ, buông ta ra, tay nắm chặt, nói đồng dạc:

- Thanh Long, ta biết. Người đi làm nhiệm vụ của người đi. Thiên nữ, xin lỗi người.

Ta có dự cảm chẳng lành, bất giác lùi lại phía sau, hoảng loạn nhìn hai người. Một làn khói hồng ôm lấy thân thể ta, ta bỗng thấy mệt mỏi, chân mềm nhũn, vô lực ngã xuống. Huyền Vũ đỡ ta. Ta còn mờ mờ bóng Thanh Long xa dần. Và rồi ta mê man ngất đi. Khi tỉnh dậy ta không còn nhớ chút gì về chuyện đó.

4. Chương 4: Chiến Đấu, Ta Muốn Đấu

Ta nhìn thấy nhị huynh yêu quý ngồi chống cằm bên giường. Đối với nhị huynh, ta luôn có cảm giác yêu thương khôn tả, kiểu xa thì nhớ, gặp thì quấn lấy làm nũng, ta nghĩ đó là tình huynh muội đơn thuần. Vắng và mãi sau này ta mới bừng tỉnh ra, không một tình huynh muội nào có thể như thế cả.

Còn giờ ta tự nhiên nắm tay nhị huynh, hỏi nhẹ nhàng:

- Nhị huynh, sao muội lại ở đây?

Nhị huynh xoa đầu ta dịu dàng nói:

- Muội ngất xỉu, ta đưa muội về phòng. Dù gì muội cũng là tam tiểu thư Vũ gia mà.

Ta có cảm giác mình đã quên mất một điều gì đó rất quan trọng. Ta vò đầu bứt tay mà không tài nào nhớ ra. Ta nhìn nhị huynh đang gỡ bàn tay ra khỏi mái tóc rối xù của ta. Huynh lấy lược chải tóc ta cho thẳng. Ta chợt nhớ Diêm Vương đã bảo ai đó giúp đỡ ta, là ai nhỉ? Ta ngây ngô hỏi nhị huynh một câu:

- Huynh, muội đang có cảm giác như ai đó dùng thuật làm mất trí nhớ của muội. Hừ... Nếu vậy, muội mà biết là kẻ nào thì cần thận với muội.

Ta thấy bàn tay nhị huynh chợt sững lại trong chốc lát. Ta bật dậy khỏi giường. Ta phải rời đi bây giờ. Ta sẽ tập hợp những tiên nhân ở trần gian lưu lạc giúp ta mới được. Ta vỗ vỗ vai nhị huynh nói:

- Thiên Huyền, huynh bảo trọng nha. Muội đi tìm pháp sư, tiên nhân lưu lạc giúp muội đánh bại ma Vương đây.

Nhị huynh nhướn mày kinh ngạc. Huynh ấy cầm tay ta kéo lại nói:

- Ai cho muội đi. Thiên hạ rộng thế này muội biết đi đâu mà tìm? Vả lại đây không phải là chuyện đùa. Muội không được đi

Ta biết là huynh ấy lo cho ta mà. Từ nhỏ huynh ấy đã che chở ta như thế rồi. Nhưng có vẻ huynh đã đánh giá ta sai rồi. Người có thể tạo dựng Vô Song sát thủ khuyển thiên hạ lại là người tầm thường ư. Huynh ấy cũng không biết ta có phép thuật mà. Ta vỗ tay huynh nói:

- Muội không sao. Muội cam đoan đấy.

Sai lầm hoàn toàn. Sau này ta mới thấy xấu hổ vì câu nói này, khi núp sau tấm lưng của Thiên Huyền.

Còn bây giờ ta ra giọng an ủi:

- Muội không sao đâu.

- Cho ta đi cùng nếu muội muốn đi.

Ta:

- Không đâu, nguy hiểm lắm.

Huynh:

- Muội còn biết nguy hiểm à. Muốn đi cho ta đi cùng.

Ta:

- Không

Huynh:

- Có

Ta trừng mắt nhìn huynh. Huynh trừng mắt lại nhìn ta. Ta dùng võ đấu với huynh. Huynh tóm ta một cách nhanh chóng. Ai bảo huynh giỏi võ nhất lòng danh thiên hạ cơ. Ta khóc, huynh làm mặt lạnh nhìn ta kiểu vô tác dụng. Ta bí quá dùng thuật thôi miên và mất trí nhớ. Huynh không ảnh hưởng. Quái lạ. Huynh tự đắc ý, xoa đầu ta bảo có hay không. Ta ngậm ngùi đáp có. Trẻ nhỏ dễ dạy. Huynh bảo ta thế đấy, có tức không chứ... Hừ... Cái đồ trẻ lớn khó dạy.

Vậy là Thiên Huyền theo ta đi lưu lạc giang hồ. Ta muốn kiếm người giúp ta. Thời gian không còn nhiều nữa, ta không muốn Ma Vương hại gia đình ta. Nhưng đi mãi cũng không có ai thực tài giỏi. Gì mà tiên nhân, ta nhổ vào. Toàn là kẻ bịp bợm.

Người thì bị ta cho bay một tí mà xỉu, kẻ bị ta đưa đến hang thú yêu sơ cấp đã ngất xỉu. Vô dụng. Ta đã lãng phí một tháng rồi. May cho ta là nhị huynh vẫn không thể biết chuyện này. Huynh cứ làm ngơ đi. Ta đành về bang sát thủ của ta dưới dạng Vô Song. Không có ai biết ta là nữ nhi cả trừ một số trưởng lão trẻ. Vậy là Thiên Huyền gia nhập phái với chức vụ là cận vệ cung chủ. Ta hỏi cái, liệu có lộ không khi cận vệ cung chủ ở hẳn một phòng riêng như trưởng lão và có quyền sai bảo cung chủ?

Ta bảo huynh ấy về nhà, huynh bảo huynh tìm tiên nhân thật sự cho ta. Ta đành ngoan ngoãn chịu sự sai bảo của "cận vệ" này.

Quả không sai, khoảng mấy ngày sau, huynh ấy kéo về hai tiên nhân tên là Thiên Long và Thiên Bạch.

Ta ngây người.

Tiên nhân trong hình dung của ta là một lão già râu tóc bạc phơ, tay cầm gậy phát phơ. Còn những người này thì nam thật là trẻ trung anh tuấn, nữ xinh đẹp tuyệt trần. Đối với hai người Thanh Thiên Long và Bạch Thiên Hồ, dù chưa bao giờ gặp nhau nhưng sao ta lại thấy họ quen thuộc đến thế. Hình như ta đã thấy họ đâu đó. Họ cúi người cung kính chào ta. Ta chợt buồn rầu mà không thể giải thích nổi. Ta kéo tay Thiên Huyền, thì thầm hỏi:

- Huynh thấy có đáng tin không? Người đâu mà trẻ thế.

Huynh nháy mắt nói với ta:

- Muội nói xem. Trình độ nhìn người của ta tuyệt đối cao hơn muội rất rất nhiều.

Ta tức quá, sờ sờ tay nhị huynh véo ” nhẹ” một cái. Nhìn huynh xuýt xoa, lòng ta dễ chịu nhiều. Ta đành thu xếp cho họ ở một nơi trong phái, gần chỗ ta, dễ theo dõi. Và quả thật họ thực sự là người ta muốn tìm.

Ta bàn với họ:

- Chúng ta nên lập kế hoạch như thế nào.

Thanh Thiên Long chỉ lạnh lùng đáp:

- Cung chủ, bọn ta có kế hoạch rồi, người chỉ cần phải đợi chúng ta thành công thôi.

Sao Thanh Thiên Long lúc thì cho ta cảm giác thân thuộc, lúc thì khiến ta muốn đá hấn một phát. Hấn lạnh lùng, cổ chấp xa cách quá. Nhưng không phải là không biết cười, biết đùa. Có lúc ta lên theo dõi hấn, hấn có cười đấy. Chỉ là không dành cho ta mà thôi, hấn dành hết cho Bạch Thiên Hổ rồi. Nàng ấy dịu dàng lại mạnh mẽ, không thể không thích được. Ta thấy nàng ấy cứ ngượng ngùng không muốn gặp ta. Không cần họ. Ta có Thiên Huyền rồi.

Nhắc tới Thiên Huyền ta lại càng thấy huynh ấy kì lạ. Chốc chốc lại hỏi ta có cảm giác gì với Thiên Long không. Ta trả lời có thì không cần ta nói câu sau, huynh ấy nhếch môi đáng sợ, lăm bắm cái gì mà muội chẳng thay đổi cả. Và cứ thế đi, không đợi ta. Ta trả lời không thì lại nói như tát vào mặt ta rằng ta đang dối lòng, không có cảm giác sao suốt ngày tìm cơ gặp hấn.

Ta...

Ta chẳng biết nói sao. Ta muốn hét vào mặt huynh ấy là ta muốn tham gia vào kế hoạch đó, vậy thôi. Huynh đừng đoán già đoán non. Nhưng ta thôi không nói. Ta dùng cách mặt lạnh. Quả thật, khi nhìn huynh đi như vậy, ta bỗng xót xa, ta muốn khóc. Huynh ấy chẳng hiểu gì cả.

Ta gạt nước mắt, đi đến trước mặt Thiên Long và Thiên Hổ, ta hóa phép một ngọn lửa cháy trên tay ta, rồi ta biến nó thành lửa băng. Ta muốn chứng minh, ta có thể làm được, ta cũng có phép màu như họ. Ta nhìn về mặt ngõ ngàng của họ, biết rõ phần thắng lợi, ta hoan hỉ trong lòng. Ta cười nói:

- Các vị ta giờ đủ tư cách tham gia chưa. Ta cũng như các vị, đừng có gạt ta ra ngoài, ta có phần trong kế hoạch của Ma Vương. Ta muốn chiến đấu.

5. Chương 5: Đoạn Tụ Chết Tiệt

Vâng vì sự ngông cuồng của ta mà thiên đình lại phái thêm người bảo hộ nữa cho ta. Đó là chuyện của sau này, khi ta hoàn kiếp về trời mới biết

Đó là lí do tại sao ta lại gặp nhiều tiên nhân thế. Thế này, sau khi thuyết phục được hai vị kia, ta đi đến bên Thiên Huyền làm lành. Nhị huynh nhìn ta, rồi nghĩ vớ vẩn gì đó, huynh bảo ta thế này:

- Muội thích Thanh Thiên Long đúng không? Nếu vậy thì huynh sẽ tác hợp cho muội. Huynh sẽ lên kế hoạch. Vì muội làm tổn thương Bạch Thiên Hổ cũng được.

Ta muốn đập huynh ấy một trận. Nhị huynh nhìn kiêu gì ra kiêu ta thích Thiên Long vậy. Ta có cảm giác lạ lắm, ta xoay người chạy đi, ôm mặt khóc. Trước khi đi, ta có nói lời loạn luân thế này:

- Ta không thích hấn, người ta thích là huynh, huynh chẳng hiểu gì cả.

Ta cứ thế lao thẳng đi. Ta độn thổ đến một khu rừng hoang vắng xa thật xa, gào khóc ở đấy. Trong lúc đó, có người hỏi ta:

- Vì sao người khóc?

Ta ngẩng mặt lên. Không nói gì tỏ vẻ oan ức lắm. Người kia giật mình, vội đỡ ta dậy, nói rằng:

- Duyên phận a, sao người lại đến đây khóc thế này. Chắc người lại gặp họ rồi, phải không?

Ta ngó ngẩn cả người. Ta không hiểu người nam tử này đang nói gì nữa. Ta chột cúi đầu. Sao dạo này ta toàn thấy nam tử đẹp toàn diện thế này. Ta không muốn để hấn ôm, gạt tay ra lão đảo. Ta nghe người kia nói:

- Sao lúc nào người cũng không để ta ôm nhỉ. Thôi... Thôi... Sao người đến đây khóc, nhà người đâu, ta đưa người về.

Ta vuốt tóc, lau mặt nói:

- Cảm ơn nhưng ta không cần.

Ta đột ngột quay. Đúng là kẻ kì lạ. Vừa về tới nơi, ta thấy Thiên Huyền đợi ta rồi. Ta còn ầm ức lắm, huynh kéo tay ta, ôm ta vào lòng. Một phút sau, buông nhanh ta ra, giọng kính cẩn:

- Cung chủ, ngài cẩn thận, đất trơn lắm. Thuộc hạ đỡ ngài xin đừng trách tội.

Ta:

-...

"Có cần diễn sâu như thế không???"

Đang không hiểu gì thì xung quanh thở dài một cái, chúng thuộc hạ ai nấy gật đầu đồng tình. Ta cười phì.

- Chà, mấy trăm năm rồi, người vẫn si tình như thế, không thay đổi chút gì.

Ta nhìn theo ánh mắt của nhị huynh. Là hấn ta, nam tử ở núi nọ. Ta hỏi huynh:

- Thiên Huyền, huynh biết hấn ta à?

Ta chỉ ngạc nhiên là hấn ta là một tiên nhân. Ta đoán hấn là vị tiên nhân điên khủng nhất. Hấn ăn mặc như kẻ lang thang, chỗ này vá, chỗ kia rách. Tay thì cầm gậy. Sao hấn mặc vậy mà vẫn đẹp nhỉ. Ta chắc phải hỏi ý kiến của hấn dài dài.

- Chu Thiên Tước, hấn là tiên nhân.

Ta thấy tiên nhân nào cũng muốn thêm chữ thiên vào tên. Ta chỉ nhìn nhị huynh, thốt lên:

- Thanh Thiên Long, Bạch Thiên Hổ, Chu Thiên Tước là tiên nhân. Vũ Thiên Huyền huynh cũng là tiên nhân đi.

- Quá giỏi. Đoán mò cũng trúng.

Nhị huynh quay sang lườm Thiên Tước một cái. Hấn mau chóng ngậm miệng lại nhưng vẫn nín cười. Huynh nói:

- Và nói thế Vũ Thiên Vân, muội cũng là tiên nhân đi.

Ta gật đầu nói phải phải rồi lắc đầu không phải không phải. Ta không muốn mất lòng huynh, ôm cánh tay huynh nũng nịu nói:

- Không phải. Muội không phải, huynh không phải. Chúng ta không điên giống hấn.

Ta chỉ vào Thiên Tước. Nhị huynh cười lớn. Ta thích thú ra mặt, lè lưỡi trêu hấn. Hấn ôm ngực đấm nhẹ nhàng:

- Thiên Huyền, người ta đợi huynh lâu lắm rồi, huynh biết ta có cảm tình với huynh mà còn xa ta. Huynh... Huynh làm ta đau lòng lắm.

Ta á khẩu. Đoạn tụt rồi. Nhị huynh yêu thương của ta. Ta vội buông tay, lùi lại phía sau, rồi chạy biến mất dạng. Ôi trời...

Không thể tin được. Ta thất thiểu đi vào phòng ngủ một giấc.

ĐOẠN TỤ. TA GHÉT CÁI TỪ NÀY.

Kế hoạch tiêu diệt ma Vương đã xong xuôi đầu vào đó. Hiện giờ đội quân ma Vương đã trà trộn vào trong đội quân của triều đình. Để giết được ma Vương quả là khó khăn. 5 người bọn ta chia thành hai đội. Thanh Thiên Huyền và Bạch Thiên Hổ sẽ ứng phó với ma Vương. Còn Vũ Thiên Vân ta cùng với Chu Thiên Tước sẽ tiêu diệt tiểu yêu.

Vũ Thiên Huyền huynh ấy làm gì ư? Huynh ấy chỉ có nhiệm vụ theo sau ta. Ta cũng không mong huynh ấy bị thương. Nhưng cứ nghĩ vụ đoạn tụ là ta lại tức ơ là tức. Ôi nhị huynh của ta... Hic hic hic... Không sao ta cho người điều tra có một số trường hợp chữa được. Ta không thể nhìn huynh ấy với nam nhân khác... được. Ta nhìn chăm chăm vào huynh ấy không rời. Nhị huynh cũng tỏ vẻ nói:

- Thiên Vân, đừng tin hấn ta chứ... Đùa thôi... Đùa thôi... Đừng tin...

Ta vênh mặt:

- Huynh không phải lo. Ta sẽ chữa cho huynh.

Nhị huynh phần nộ nhìn ta rời đi. Bỗng ta nghe thấy tiếng kêu la của Chu Thiên Tước và tiếng lạnh lùng của nhị huynh. Ta tò mò ngó xem thì đã thấy Chu Thiên Tước, hấn ta nằm ôm bụng kêu la dưới đất. Mặt mũi thâm tím. Hối quá. Hình như ta đã hiểu lầm thì phải. Ta chạy đến ôm cánh tay huynh, nói bằng giọng hết sức ân hận:

- A, xin lỗi huynh, muội hiểu lầm, xin lỗi, muội đáng lẽ phải biết huynh và tên đoạn tụ này không can hệ. Chỉ hấn nhất kiến chung tình với huynh.

Ta đoán Chu Thiên Tước vì câu này của ta mà trực tiếp ngắt xiủ. Ta tặc lưỡi cười.

Thiên Huyền kéo tay ta đi, không thèm liếc nhìn Thiên Tước một cái luôn. Ta cầu hấn mau thức tỉnh...

Nhị huynh ta khó cầu...

Sáng sớm hôm sau, bọn ta thực hiện kế hoạch. Bạch Thiên Hổ hóa phép bùa ngủ khắp kinh thành, những người nào không bị trúng yêu tà sẽ ngủ mê một cho đến khi bọn ta thắng lợi. Ta nhằm rồi, hơn phân nửa kinh thành đều bị biến thành lũ yêu nhân, dị nhân. Quá đáng sợ.

Ta cùng Thiên Huyền và Thiên Tước đi sau. Chúng ta đã hạ không biết bao nhiêu tên yêu vật rồi. Ta khẳng định là ta không nhìn lầm đi, Thiên Huyền cũng là một tiên nhân. Ta đoán trúng mà, ta đá huynh một cái làm huynh lão đảo:

- Sao muội đá ta. Cẩn thận bọn yêu vật kia.

Ta né người, lật tay biến ra một ngọn lửa

bằng ném vào bọn quái nhân.

Ta thét lớn:

- Vũ Thiên Huyền, huynh cứ nhiên dám lừa ta, làm tổn thương trái tim non nớt, thánh thiện của ta.

Ta vừa nói vừa vắn cổ tên yêu vật chuẩn bị đánh lên ta. Ta tức giận đạp chúng ra chỗ Thiên Huyền. Ta bị lừa. Trời ơi, Thành Vô Song bị lừa. Quá sỉ nhục. Ta đánh càng hăng.

Thiên Huyền hét to:

- Ta không thừa nhận ta là tiên nhân khi nào hả? Muội suy diễn hết mà.

Thiên Tước thi triển phép thuật cười vang, hấn luôn miệng kêu:

- Ha ha ha, phải, quá đúng luôn.

Ta và nhị huynh đồng lời:

- Tên đoạn tụ kia cầm ngay cho ta.

Thiên Tước loạn choạng sắp ngã.

Đáng đời hấn. Ta hếch mũi đắc ý.

Đội quân ma Vương ngày càng nhiều hơn. Ta đang lo không biết Thanh Thiên Long và Bạch Thiên Hổ giờ thế nào rồi thì bỗng thấy ánh sáng màu đỏ sáng rực. Hóa ra Chu Tước hóa thân, hắn giờ càng vương giả cao quý hơn.

Ta nhìn không chớp mắt, miệng lẩm bẩm nói: " Sắc tức thị không..."

Thiên Tước hỏi ta:

- Đẹp không? Đủ để người mất hồn chưa.

Ta quên mất là hắn ta nói câu nào, mất hình tượng câu đó.

Hắn nhìn nhị huynh nói:

- Thiên Huyền, thiên mẫu ra thiên lệnh mới cho ngươi: Đẹp xong ma Vương lập tức đưa thiên nữ về. Người còn không mau giải phong ấn của mình.

Ta không hiểu nhìn nhị huynh, cả người huynh ấy biến đổi, ánh sáng đen bao trùm. Ta sững sờ... Chết tiệt, ta lại bị lừa. Bọn họ chẳng phải tiên nhân, có lẽ họ là tứ phương thần lừng danh: Bạch Hổ, Chu Tước, Thanh Long và Huyền Vũ.

Ta bỗng có ý nghĩ, xin mỗi người một cái ấn tay làm kỉ niệm.

6. Chương 6: Thiên Thanh Vân

À... Thật quá đáng... Ta dễ bị lừa đến thế ư?

Ai cũng muốn trêu chọc ta thế này. Ta không chịu được nữa nhìn Thiên Huyền, à không phải gọi là Huyền Vũ chứ, đang bá đạo hất tay áo. Lũ yêu vật hoảng sợ, muốn thoát chạy nhưng không kịp nữa rồi.

Chúng bị thiên khí của Huyền Vũ và Chu Tước đánh bay xa mấy dặm. Còn ta, người vẫn tưởng mình có tác dụng hơn người nào đó lại yếu nhất nhóm. Ta bây giờ chỉ ngồi đếm xem bao nhiêu tên yêu vật bay trên trời rồi ngã xuống đất.

Ta nhớ lại rồi.

Huyền Vũ hắn đã phong ấn trí nhớ và sức mạnh của ta. Đó là lí do ta chỉ biết độn thổ, đến cõi âm và khả năng dùng lửa băng thôi. Ta âm ức, cắn môi nhìn hắn và hắn. Đồ lừa đảo. Ta độn thổ nhanh, ta không muốn nhìn khuôn mặt thân thuộc suốt mười mấy năm đã kim hãm ta. Hắn thấy ta biến mất, gọi tên ta:

- Thiên Vân trở lại đây nhanh...

Công nhận ta số không có gì đen hơn nữa. Ta độn thổ vào đúng lúc Thanh Long và Bạch Hổ giao đấu với ma Vương. Hai bên đột ngột ngừng tay trong chốc lát. Ta cười hì hì, thực hiện phép độn thổ một lần nữa. Vâng ta không chỉ độn thổ một mình mà còn kéo cả ma Vương đi theo cùng nữa. Thôi ta lần này lành ít dữ nhiều rồi.

Lúc ta có cảm giác thì ta đã đứng trong một lâu đài ma quỷ đáng sợ. Nơi đây âm khí nặng nề còn muốn hơn ở cõi âm nữa. Ta chợt rung mình. Phải rồi, tên ma Vương này bắt ta tới đây chứ không phải là ta đưa hắn đến. Ta bị hắn đẩy ngã nhào xuống đất. Hắn đến chỗ ta, túm tóc ta, tát ta hai cái, ta có cảm nhận mặt mình bị biến dạng. Mùi máu tanh nồng. Hắn đập ta thêm mấy cái nữa.

- Lũ người thiên đình các ngươi quả là ngu ngốc và hoang tưởng hết sức.

Ta tức giận, ta nhổ máu vào mặt hắn. Ta thấy hắn sa sầm lại, kéo ta thẳng tay vứt ta vào ngục tối. Ta phủi áo, độn thổ. Hắn ngoài song cười:

- Người không thể thi triển phép thuật ở đây đâu. Haha... Đợi một lát nữa thôi, linh hồn thuần túy của ngươi sẽ là của ta. Người sẽ không còn đau đâu... Haha

Ta:

- Tên chết giẫm nhà ngươi. Muốn linh hồn ta, đừng hoang tưởng. Tứ Phương Thần sẽ đến đây nhanh thôi. Còn ngươi sẽ thảm hại.

Ta gào lên. Hôm nay sao ta xui vậy, bị lừa, bị bắt cóc nữa. Ta mà có sức mạnh, ta sẽ lật tung nơi này cho mà xem.

Ma Vương chết tiệt.

Ta muốn thoát ra khỏi đây, Huyền Vũ, huynh mau cứu muội, muội tha thứ cho huynh hết. Ta ôm người, suy tính xem cách nào rời khỏi đây được. Nơi đây không thể dùng phép thuật, vậy muốn rời phải dùng võ công. Nhưng ta cũng không có khả năng để bẻ cong song sắt chui ra khỏi. Vả lại, ngoài phòng giam giữ có hơn chục tên quỷ canh gác. Ta tức quá, lấy chân đạp song sắt, lấy tay đánh chúng, chỉ thiếu điều đập đầu thôi. Cả người ta nhức mỏi, đau đớn. Vết máu khòe môi giờ còn rỉ ra. Ta muốn khóc rồi.

Không được, Thành Vô Song mi không có chức năng khóc. Tại sao lại là Vô Song ư?

Là Thiên Vân, ta cam đoan rằng an ủi mình xong ta sẽ khóc thét lên.

1/2/3/4/5/6/7/8/9/10/.../1999/2000/2001/...

Sao lâu vậy không có ai đến cứu ta. Ta ăn ở tốt lắm mà. Ta đếm cho đến khi nào có người cứu ta ra khỏi đây.

9995/9996/9997/9998 /9999....

Bùm. Có tiếng nổ ta hoàn hồn tím song sắt. Bọn yêu quỷ bỗng loạn chạy. Ta hớn hở, có người đến cứu ta rồi. Vui quá. Ta sung sướng nhảy cẫng lên nhưng trượt ngã đầu đập xuống đất. Ta bất tỉnh luôn.

Không thể tưởng tượng nổi nữa. Ta vẫn chưa chết, tay chân ta đầy đủ, những vết thương cũng chẳng còn. Lạ thật. Ta cảm thấy mình là lạ nhưng không hiểu được là sự khác biệt đó ở đâu nữa. Ta gượng dậy, đi xuống giường. A đây không phải nền đất hay nền gạch đâu. Ôi đây là tường vân mà, nền là tường vân, ta lẽ nào lên trời rồi. Chà tất cả đều làm bằng ngọc, bằng mây. Thích nhỉ. Chà, nơi đây sao giống phòng ngủ của ta ở hạ giới vậy. Thân thuộc quá đi. Có lẽ ta là thiên nữ nhỉ?

Ta đi đi lại lại, ngó hết chỗ này rồi đến chỗ khác, nâng từng món đồ như bảo vật vậy. Khoan. Sao ta lại ở đây. Ta nhớ là ta đang ở lâu đài ma Vương mà, ta còn bị ngất nữa. Ôi, biết là bị ngất là được cứu thì ta đã đập đầu đi cho rồi. Ta nhìn mình trong gương ôi, ta vẫn thế, trừ là ta mặc bộ váy trắng tinh khiết như thế này. Thôi thì ta ngủ tiếp cho khỏe.

Đang lim dim thì có người mở cửa phòng ta. Ta bật dậy, ngoái lại. Tiên nữ đẹp quá. Ta ngây người. Ta thốt lên:

- Tiên tử... Quá đẹp...

Ta thấy người bên tiên tử đó ngây ra, và vị tiên tử đó nhú mày. Ta nói sai gì sao? Khen thôi mà cũng không chấp nhận à? Ta thấy người thiên đình thật lạ.

Tiên tử nói:

- Thiên Thanh Vân, con trải qua một kiếp ở hạ giới sao không chịu thay đổi gì cả. Phụ thiên còn mà nghe những lời này lại buồn vì con cho xem.

Ta..., cái gì mà con, cái gì mà phụ thiên, ôi có người nào cho ta biết không? Vị tiên tử này là ai? Em gái thiên đế à?... Ta chớp chớp mắt nhìn về phía tiên tử tuyệt đẹp đó, nói:

- Hả???? Tiên tử ơi tỷ nói gì vậy?

A, tức giận rồi. Ta bỗng lùi ra phía sau.

- Tỷ? Thiên Thanh Vân, ta là thiên mẫu của con đấy.

Ta khóc không ra nước mắt. Có người bảo ta là mẹ ta trong khi người đó còn trẻ đẹp hơn cả ta. Ta tin được không? Nhưng có vẻ là thật đấy chứ. Ta nhìn thấy trên khòe mắt ấy cũng có đóa sen nhỏ giống ta. Ôi ôi ôi, ta thực muốn chui hố. Ta gượng gạo cười:

- Thiên mẫu con biết sai rồi. Con xin lỗi. Con có nhớ gì đâu..

Ta ôm tay thiên mẫu làm nũng như mẹ ta trước kia. Bà xoa đầu ta, nói trù mền:

- Nha đầu, con chịu khổ nhiều rồi. Đi đến chỗ thiên phụ con, giải trừ ản kí thôi nào.

Ta nhí nhảnh đi theo, tay ôm không rời thiên mẫu. Đừng hỏi vì sao. Ta mà không cẩn thận là hựt ngã luôn, mây mà. Ta chưa hồi phục trí nhớ, ta không có khả năng đi đâu.

Đến thiên điện, ta đã thấy mọi người tập hợp đầy đủ rồi. Ôi còn có các thiên nữ, thiên tử nữa. Ta thấy họ chào ta, mọi người cạnh họ khiêm nhường, kính cẩn vô cùng.

A có cả Ngũ Hành Tiên nha, ngài Hỏa mặc bộ đồ không thể đỏ hơn, tia lửa nhàn nhạt có thể bùng bất cứ khi nào, ngài Mộc thì cây lá bao quanh nhưng ngài ấy là mỹ nữ khó tìm nha, ngài Kim thì đơn giản hơn, bộ đồ bạc bao tay bạc thể thôi.

Ta nhìn hai người còn lại trong Ngũ Hành Tiên, chà ản tượng thật. Ngài Thủy yếu diệu diện váy xanh dương. Ngài Thổ vàng nâu đất, và có xu hướng bình dân. Ngoài ra cũng có các Chiến Thần, ta không nhớ nổi tên họ. Họ đều là người có duyên tiên, tu dưỡng mà trở nên hùng mạnh.

Có khoảng mấy chục người. Ta còn thấy Nguyệt Lão cùng Ti Mệnh đang bàn bạc gì đó. Đi gần đến chỗ của thiên đế cũng là thiên phụ của ta, ta thấy Tứ Phương Thần. Huyền Vũ và Chu Tước đứng một bên.

Thanh Long và Bạch Hổ một bên. Nghiêm trang hơn ta nghĩ đấy. Ngay cả Chu Tước bình thường nhả lửa cũng im re mà.

Thiên mẫu buông ta đi đến chỗ của người. Ta lạc lõng giữa chốn đông người. Ta nhìn xung quanh, thở dài.

- Nào lại đây. Thanh Vân.

Chà. Trầm ảm quá. Thiên phụ gọi ta. Và ta thấy người biến cái gì đó vào trán ta.

Hóa ra ta là thiên nữ thật.

Hóa ra là ta từng quậy phá thiên đình.

Hóa ra ta cũng yêu một người vì tiếng đàn.

Và ta bị thất tình. Ta yêu Thanh Long đấy.

Không thể tưởng tượng nổi.

Hóa ra ta là người kế thừa đế thiên.

Ta là Thất Thiên Nữ, Thiên Thanh Vân.

7. Chương 7: Quên

Ta là kết tinh của sự sống vạn vật.

Ta sinh ra đã mang dấu ản của thiên đế. Ta không thể thoát khỏi số mệnh. Năm ta một trăm tuổi, ta đã tiên đoán được mệnh cách của trời đất. Mọi thứ linh nghiệm.

Chỉ có điều ta đã ngất khi tiên đoán, ta được phụ thiên kể lại ta đã đoán được kiếp nạn của trời, năm đó trời thủng một lỗ, nhờ có dự đoán ấy mà kịp thời vá trước khi nó mang tai họa cho nhân gian.

Năm ta một trăm năm mươi tuổi ta đã thuộc lòng tất cả thiên sách qua một cái nhìn, ta có thể giải quyết mọi vấn đề thiên đình dễ dàng. Phụ thiên bảo đó là khả năng mỗi thiên đế đều có. Ta không thích vậy. Ta đã cố thay đổi, cố chứng minh mình không phải là thiên đế.

Ta thường xuyên trốn các buổi học làm thiên đế do đích thân thiên phụ ta dạy dỗ. Khi ta bị bắt lại ta luôn cãi cớ:

- Thiên phụ, con là nữ sao có thể làm thiên đế cho được. Người nhìn Đại Thiên Huynh này, Nhị Thiên Huynh này, hay cả Tam Thiên Tử,... Ai cũng có tài hơn con mà. Con không học.

Những lúc ấy thiên phụ ta lại trầm tư. Ta có thương thiên phụ, ta không muốn ông ấy buồn nhưng ta không muốn làm thiên đế. Ai hiểu cho ta đây, ai cảm nhận tâm trạng của ta đây. Ông nói với ta:

- Thanh Vân, con sinh ra mang mệnh lớn. Trời đất đã dung hòa tinh hoa vạn vật cho con. Con phải đáp trả. Con hãy quay về thiên cung của mình và tự suy nghĩ đi.

Ta nhìn dáng cao cao tại thượng của thiên phụ có chút không cam lòng. Ta chẳng lẽ cứ phải gắn chặt với mệnh thiên nữ để ư? Ta không muốn. Ta cần tự do, cần tiêu dao tự tại khắp nơi, từ thiên giới đến nhân giới, âm giới, học hỏi mọi thứ.

Chỉ cần mọi chúng tiên không chấp nhận ta là thiên đế là được rồi. Ta sẽ khiến không ai dám đề cử ta. Ta đã chu toàn kế hoạch rồi.

Kế hoạch động thiên đình thứ nhất. Nhân lúc cả thiên đình đang bận rộn tiệc mừng cho một chiến thần nào đó cưới được tiên nữ ở điện chức nữ, ta làm náo loạn một phen. Ta đổi hết trà mừng thành thiên rượu, đổi nhân sâm ngàn năm thành bánh kẹo ngọt nơi hạ giới. Ta còn chọc cho nàng dâu ấy khóc thét lên. Cuối cùng, phụ thiên cũng gọi ta đến như ta mong đợi.

Người nói rằng:

- Thanh Vân, con biết lỗi chưa? Mau xin lỗi chúng tiên...

Ta chỉ đáp:

- Xin lỗi mọi người. Nhưng phụ thiên và mọi người ghét ta chưa. Ta không muốn kế thừa thiên đế.

Giờ ta nghĩ đến lòng xót xa. Sao ta lại có đầu óc đơn thuần thế cơ chứ. Ta nên nói là ta muốn làm thế, ai quản. Ta thất bại.

Mọi người cười ồ lên, có người hóa phép cho ta một bông hoa. Ta tức quá độn thổ luôn.

Kế hoạch quây tung trời thứ hai. Ta đợi mọi chuyện xấu hổ kia qua đi, ta quyết lần này chắc chắn là mình phải thắng. Ta liên tục trêu đùa chúng tiên.

Ta bắt trộm thổ ngọc của Hằng Nga, thả nó ở bãi thiên mã. Khốn khổ thay, thổ ngọc hoảng sợ chạy. Ta cũng bỏ mặc nó. Ta còn quay về trêu Cuội nữa. Cung Quảng Hằng chưa bao giờ âm ỉ đến thế.

Ta tìm mò đến chỗ luyện đan của Thượng tiên, ăn trộm vài linh đan tốt giấu đi, ta thế là nhân nhượng rồi. Ta ăn năn lắm nhưng vì tự do, ta chấp nhận hết. Xin lỗi Thượng Tiên chân nhân.

Ta lén dẫn nàng Chức Nữ đi gặp Ngưu Lang. Chao ôi ta thấy mà cảm động. Chức Nữ ôm Ngưu Lang khóc sụt sùi, kể lể về cuộc sống xa cách đầy mong ngó và tình yêu dạt dào dành cho chàng. Sao họ yêu mà không đến được với nhau. Quả là bể khổ.

Mọi chuyện hoàn thành, ta liên tiếp nghe lời mắng của thiên phụ và những ánh nhìn trách móc của thiên tiên.

- Thiên Thanh Vân, con đã đi quá xa rồi.

Con còn không mau tạ tội với các bản tiên. Con hãy về thiên cung của mình suy nghĩ.

Thiên phụ tức giận quá, người phũ tay, quay người biến mất, không cả nhìn ta một lần. Không sao đây là kết quả ta mong muốn. Nhưng sao nước mắt ta vẫn cứ rơi.

Chẳng ai hiểu ta. Ta chỉ cần tự do, ta chỉ muốn thế thôi...

Tối hôm đó... Một đêm trăng thanh gió mát...

Ta một đêm không ngủ được. Ta đã ôm gối, mắt nhìn xa trống rỗng, ta không muốn làm thiên đế. Ai cũng kính cẩn với ta. Ta không cần, ta không muốn ngày ngày thẳng lưng, ôn hòa một chỗ bàn bạc với chúng tiên chuyện này chuyện nọ. Ta không muốn không có nghĩa là ta ích kỷ. Ta cũng muốn cầu an lành và ban phúc cho chúng sinh. Nhưng ta lại muốn tiêu dao đó đây, nay giúp người này mai giúp kẻ khác.

Ta bước xuống giường, đi tìm nơi thanh thản tâm hồn, ta bắt gặp nghe thấy tiếng nhạc đầu đó, ta đi chậm chậm về phía âm nhạc đó.

Xa xa ta nhìn thấy tiên gió, nàng tên là Phong Thần, nàng đang múa điệu gì đó thật đẹp. Ta phải bảo nàng ấy dạy ta mới được. Tiếng đàn sao nghe tha thiết vậy, lúc dịu nhẹ, ấm áp, trong sáng như kể về mối tình đầu, lúc mạnh mẽ, hùng hồn, phóng khoáng như muốn vút cao những khát vọng. Ta chìm dần vào tiếng thiên đàn ấy. Ta lúc ấy ngỡ đang thực hiện được khao khát của mình.

Khi thiên cầm vừa dứt những âm cuối cùng. Ta thất thần. Hóa ra tất cả chỉ là ảo cảnh. Ta cũng không có cách nào để thay đổi được số mệnh. Ta cảm nín. Ta muốn biết ai là người gảy đàn. Ta thoáng nhìn qua màn che. Một nam tử đang trò chuyện cùng Phong Thần, còn một nam tử ngồi cạnh đàn, một nam tử uống thiên rượu cười đùa gì đó với tiên nữ bên cạnh. Ta đoán hẳn là nam tử cạnh đàn đi.

Họ là Tứ Phương Thần đương nhiệm. Ta tất nhiên lúc đó không biết. Ta dần lòng sẽ yêu người nào vừa đánh ra thiên âm kia. Ôi chàng thật hoàn hảo, ta đỏ mặt, chạy vội về thiên cung.

Vì chàng mà thành ra hôm sau ta vẫn còn ngơ ngẩn ngẩn ngơ cười tủm tỉm một mình. Thiên phụ ta nói:

- Thanh Vân con biết lỗi chưa? Rồi thì đi sửa tai họa con gây ra, bằng không ta cấm cung con vài trăm năm xem con nghĩ thế nào.

Ta, lúc ấy còn chẳng ý thức được lời nói của mình, nhẹ nhàng cúi đầu, nhún mình đáp một cái:

- Dạ.

Ta nâng nâng tạ lỗi. Ta ôm thổ ngọc vuốt ve nó mấy cái, có lẽ làm nó sợ run run muốn chạy đến bên Hằng Nga mà không dám. Ta cúi gập người xin lỗi mọi người bên cung Quảng Hằng. Ta với tâm trạng đó đi đến móc trong túi trả Tinh Quân Thượng Tiên mấy viên lúc trước ta trộm. Nguyên vẹn. Tinh Quân gật đầu hài lòng nhìn ta hỏi có cần thì ngài cho một viên. Ta bảo không. Ta vui vẻ ra về. Ai ai cũng nhìn ta ngạc nhiên.

Thiên mẫu ta biết chuyện hỏi ta rằng:

- Thanh Vân, con bị ốm à?

Ta lúc ấy chỉ còn có hình bóng của nam tiên ấy thôi. Ta gật đầu trong vô thức.

- Mẫu thiên con gặp chàng rồi.

- Thảo nào, con gặp ai nào? Không hiểu được người nào hoàn mỹ đến thế nào mới khiến con tôi thế này đây...

Ta không buồn, giọng nhẹ nhàng:

- Chàng đàn khúc thiên ca làm xáo động lòng con rồi. Con thích chàng mất rồi...

Ta lúc đó sao mê muội thế không biết nữa. Sớm biết là mình sẽ như thế này thì có đánh chết ta cũng không thích Thanh Long như thế, chỉ vì tiếng đàn ấy mà ta quyết hạ trần.

Nguyện quên đi hẳn. Thôi, để ta, là để ta quên được rồi.

8. Chương 8: Từ Bỏ

Ta giờ có lại trí nhớ.

Ngại quá.

Giờ ta hiểu tại sao mà Huyền Vũ ba lần bảy lượt hỏi ta có cảm giác gì với Thanh Long không rồi. Ta cũng có cảm giác với Thanh Long như trước đây vậy, an toàn, bình yên.

Ta cũng đã quên đi tiếng đàn ngày đó, nó vốn dĩ không thuộc về ta, nó là khúc ca yêu thương của hắn và nàng Bạch Hổ xinh đẹp.

Hai người họ trời sinh một cặp trai tài gái sắc, ta dù có muốn chen chân vào thì cũng bị đá ra ngoài.

Ta trải qua một kiếp hạ trần đã hiểu ra thế nào là tình yêu, thế nào là hạnh phúc. Ta quyết từ bỏ Thanh Long, ta sẽ trở lại với kế hoạch không trở thành thiên đế của mình. Ta ôm gối lăn lộn trên giường không tài

nào ngủ được. Ta bước xuống giường, dạo chơi đêm như xưa, như cái ngày ta bị yêu Thanh Long ấy. Rồi quá khứ như đồng diễn lại, ta nghe thấy tiếng đàn thanh thanh trầm bổng, y như giai điệu mê hồn ta ngày ấy.

Ta mạnh dạn hơn đi về phía đình viện.

Giờ đây ta mê man chìm vào âm thanh buồn sầu khi xa cách người yêu. Ta kéo màn che, nhìn chằm chằm vào người con trai đang chuyên chú nhạc khúc. Hóa ra bấy lâu trước đó ta đã sai lầm khi động lòng trước Thanh Long, và thực tế cho thấy trong quá khứ, ta cố gắng bao nhiêu cũng uống công vô ích.

Người dạo khúc thiên ca đó đâu phải Thanh Long. Là ai ư? Ta đang chết đứng này. Ôi ôi đó là Huyền Vũ. Bất ngờ ghê. Ta đưa tay nhéo tay mình. Đau chết thui. Hóa ra ta không có mơ đâu. Ta thực muốn trốn đi, nhưng không kịp rồi. Huyền Vũ chợt ngừng đầu lên nhìn ta. Ta cúi đầu, muốn xoay người bỏ chạy. Nhưng hần nói:

- Thanh Vân, người biết xấu hổ từ bao giờ vậy?

Ta nhìn hần có ý cười, đáng ghét dám giỡn ta. Ta bĩu môi, vênh mặt lên, tay chống hông nói:

- Ta đâu có da mặt dày như ai đó chứ.

Hần lại cười, hần có thể thôi không đẹp như thế này đi. Ta bỗng muốn chảy nước miếng. Không, giữ hình tượng. Thiên Thanh Vân, mày là thiên nữ đấy. Bình tĩnh nào. Tim ta loạn nhịp rồi. Mặt ta có cảm giác nóng nóng. Không phải đỏ mặt chứ? Chắc ta không đâu, chỉ là nhiệt độ tăng. Về đêm, nó nóng. Hơ hình như cái này ta sáng tác thì phải.

Ôi, hãy thôi đi. Huyền Vũ chết tiệt, dám dùng sắc dụ ta -__-.

- Thiên nữ làm gì ngẩn ngơ vậy? Thích ta rồi phải không?

Thích người? Ta còn không biết sao? Có lẽ là ta không biết thật. Nhưng ta không muốn đuổi lí, vẫn gân cổ cãi:

- Tưởng bỏ. Hừ.

Chợt thấy hần không vui, ta cũng không nói gì nữa. Ta đến bên hần, chạm vào ngón đàn. Ta xưa không biết đàn đâu, nhưng kiếp trước cha mẹ ta ép ta học bằng được, luyện cảm kì thi họa bằng thầy thì thôi. Ta cũng nhớ họ nhiều lắm. Cùng một lúc mất hai người con họ hần buồn lắm. Ta sẽ bảo Ti mệnh cho họ cuộc đời hạnh phúc nhất đền bù tổn thương kiếp này.

Ta cúi mặt, bất giác nói nhẹ:

- Thiên Huyền, muội nhớ cha mẹ.

Ta thấy tay Huyền Vũ ngừng lại trong vài giây. Hần cầm tay ta như trước đây, vỗ vỗ vào mu bàn tay ta. Ta cảm nhận có gì đó xoẹt qua tim ta ấm áp lạ lùng.

- Họ sẽ ổn thôi. Trời lạnh rồi, thiên nữ trở về phòng đi.

Ta chớp chớp mắt. Đuổi ta về, được ta về. Ta xoay người không thèm nhìn hần lấy một lần. Ta chỉ muốn bên hần chút nữa thôi mà cũng đuổi. Nhưng rồi, ta thấy xa xa bóng Phong Thần đi đến. Hóa ra là vậy.

Đuổi ta về cũng có nguyên do. Ta thấy chua xót lắm. Hóa ra chẳng ai coi ta ra gì cả, không ai yêu quý ta, chỉ để ý ta vì danh thiên nữ thôi. Có gì ơn ư? Nóng hổi chảy trên má ta. Không ta không khóc đâu... Ta và hần có là gì của nhau mà khóc... Ta... Ta... Giờ chỉ muốn ngủ thôi. Mai là quên hết... Quên hết thôi...

Hôm sau, ta thiếu ngủ uể oải dậy, soi gương và...

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaa....

Huhu. Mất của ta.

Huhu.

Nhan sắc của ta. Huhu.

Thế này sao đi gặp mọi người nữa.

Huhu.

Mất hình tượng quá.

Huhu. Tại hấn cả... Huhuhu...

Ta ôm mặt khóc tiếp, gục đầu xuống bàn. Trời ạ. Ta là thiên nữ xấu xí nhất từ trước đến nay cho xem.

- Thiên nữ, người có việc gì ư?

Ta tức giận:

- Đi đi hức hức.

Một lúc sau, có người phá bừa chú ở cửa phòng ta vào, bước chân có vẻ hối hả.

- Thanh Vân, con sao vậy? Thiên mẫu đây...

- Mẫu thiên, đuổi hết những người không liên quan ra.

Thấy an toàn rồi ta ngửa mặt lên. Thiên mẫu muốn cười. Ta tức muốn chết luôn. Mất ta thì híp lại vì khóc nhiều quá. Ta là người nhạy cảm nha, dễ buồn dễ khóc đó. Còn nữa, hổng hiểu tại sao trán ta nổi cục u to ơ là to, thâm tím lại. Ta nhớ lúc về cung ta có uống một vài bình thiên tửu thôi. Trăng sao không còn rõ nữa.

Ôi... Bản sắc thất thiên nữ không còn. Thật mất hình tượng đi.

- Thanh Vân, con khóc à? Chẳng lẽ lại vì Thanh Long ư?

Mẫu thiên hóa phép ra một chiếc khăn, lau nước mắt cho ta. Ta vội nói:

- Không, à... Có, con sẽ quên hết quên hết đi. Hức...

Ta không muốn mẫu thiên biết chuyện tối qua và đằng nào thì cả thiên đình này ai cũng biết chuyện ta thích Thanh Long. Nhân cơ hội này ta sẽ bỏ hấn. Thiên mẫu ta cười:

- À, ai bảo rằng muốn làm chức nữ đạo, muốn làm vọng phu chờ, con chắc chắn?

Ta xấu hổ vô cùng nhẹ, không đến mức đỏ mặt đâu.

- Con nói thật.

- Thế là tốt rồi, tốt rồi. Con nghĩ vậy là tốt. Con xem Huyền Vũ đây cũng được, hấn tốt hơn.

Ta mếu máo. Sao thiên mẫu cứ động vào nỗi đau sâu kín của ta. Ta không muốn nhắc đến cái tên này nữa. Hấn thích Phong Thần rồi, có để ý đến ta. Ta hờn dỗi.

- Mất con...

- Được rồi, lại đây.

Thiên mẫu hóa ra một chiếc bình nhỏ, lấy khăn thấm vào nước trong bình, nhẹ nhàng lau mặt ta. Ta thấy có gì đó mát mát lạ thường. Da ta mềm mại, bớt đau. Mất ta cũng chẳng mỗi vì nhưc. Chỗ sưng giảm đi nhanh chóng. Lau xong ta lại xinh đẹp như bình thường. Ôi được xinh là sướng nhất.

Ta lại xị mặt xuống leo lên giường, lấy chăn trùm kín đầu, định ngủ tiếp. Đau đầu quá. Ta bị kéo chăn, lôi dậy.

- Con ngủ mà.

- Ngủ? Con ngủ hết ngày rồi đây. Dậy, theo ta đi đến thiên điện.

Ta kéo kéo chăn, nói:

- Chuyện gì vậy? Con ko thích đâu...

- Được rồi. Ta bảo thiên phụ con đến đây gọi con dậy.

Ta lại bật dậy. Lặng lẽ đi kiếm một mặc tạm, tóc tai cũng chẳng có cầu kì kiểu này kiểu nọ, ta cứ xõa ra. Thiên mẫu nhìn ta vẻ vô vọng. Ta không muốn bị cầu nhàu, ôm người đi.

Đến nơi, hóa ra là triệu tập thiên binh thiên tướng để thu phục ma Vương. Lần trước, hấn trốn thoát được. Chết tiệt, để ta bắt được ta sẽ cho hấn trận nhừ tử, dám đánh ta. Hừ. Ta nói to:

- Thanh Vân con sẽ chỉ huy bắt hấn.

Phụ thiên ta nhìn ta kiểu không thể tin tưởng được. Ta chán hấn. Thế này là không đồng ý rồi. Ta biết điều về chỗ ngồi. Và như trước kia, ngồi xem người ta bàn bạc, mở rộng kinh nghiệm cho sau này.

- Được. Ta cho phép con đi.

Trời ơi ta nghe không sai chứ? Ta nghe không sai chứ? Haha ta được đi rồi, được đi rồi. Ôi vui quá. Ta sẽ lại tìm một nơi quên Huyền Vũ đi. Ta lại chỉ ta và mình ta tự do, tự tại, không còn buồn. Thực ra ta đã biết mình thích hấn rất nhiều. Ngày ta cố quên Thanh Long ta chỉ bức bối, tức giận chứ không có cảm giác như lúc này. Buồn có, đau xót có. Ta quên được. Sẽ là vậy.

9. Chương 9: Tổng Chỉ Huy

Ta được làm tổng chỉ huy đội quân thiên đình, hạ trần bắt gọn ma Vương về xử lí.

Nhưng chịu sự bảo vệ của Huyền Vũ. Ta dỗi hấn, ta mặc kệ không nói không rằng, hếch mặt đi, không coi hấn ra gì. Nhìn hấn lòng ta lại buồn rầu, ta cố che đi, xung phong đi đầu xuống trần gian trước. Lần này ta không còn mang năng lực yếu đuối như trước, ta mang thân thể một thiên nữ với sức mạnh vĩ đại nhất.

Vừa đặt chân xuống hạ giới, ta hóa thân thành một nam tử trẻ trung tuấn tú, đi ngay đến phủ Tể Tướng, của cha mẹ ta kiếp trước. Ta xin phép vào, lấy danh là bạn cũ của Thiên Huyền công tử để vào thăm hỏi. Cả phủ vẫn như thế, không có một chút gì thay đổi. Chỉ là ta đã thôi là tiểu thư duy nhất của phủ, Vũ Thiên Vân. Ta có chút buồn buồn.

Đáng lẽ ra sau khi về thiên giới tiên nhân không để chuyện kiếp hạ trần trong lòng, nhưng ta không thể quên được. Nhìn những con đường vào lát đá ta đã đi không biết bao lần. Nhìn bức tường cao, ta đã trèo ra khỏi phủ đêm đêm. Nhìn hành lang dài ta đã chạy bao nhiêu lần. Ta từ từ đi theo nha hoàn đến chính phủ. Ta quen đường nơi đây đến nỗi nhắm mắt cũng đi được. Vậy mà giờ ta phải đi theo nàng. Ngược đời. Phải thôi, giờ có ai gọi ta là tiểu thư nữa đâu...

Ta đến đại sảnh của chính phủ, nhìn cha ta đang ngồi trên ghế uống trà. Ta không biết ông nghĩ gì. Ta chết đi ông có khóc vì ta không. Thực là ta muốn ôm ông rồi nũng nịu nói: "cha ơi, con Thiên Vân đây". Cuối cùng lời ta nói cũng là lời tôn kính:

- Tại hạ là Thiên Niệm, bạn của Vũ Thiên

Huyền.

Ta vừa dứt lời thì lại có người đến. Ta xoay người nhìn người nam tử vừa bước vào sảnh. Có hào quang của người nhà trời. Hay ghê. Ta muốn xem là kẻ nào lại theo dõi ta đến tận đây. Ta nhìn hấn chăm chú xem hiện thân của hấn sau vỏ ngoài kia. Huyền Vũ. Đáng ghét. Ta nghe hấn nói:

- Tại hạ tham kiến Tể Tướng. Tại hạ là Huyền Vũ bạn của Thiên Huyền công tử.

Cha ta có vẻ sững sốt. A phải thôi, tự nhiên lại có hai kẻ lạ mặt đến nhà xưng là bạn của người con đã mất của mình mà. Ta thấy tay cầm chén trà đang đưa lên miệng của ông bỗng run nhè nhẹ, và rồi ông đặt chén xuống thôi không uống nữa. Hóa ra ông cũng buồn vì hai ta. Ta nhìn khóe mắt ông ửng đỏ. Ta thấy vô cùng vô cùng có lỗi với ông. Ta cúi mặt nhắm mắt một cái rồi ngẩng lên nhìn ông. Ông nói:

- Cảm ơn hai vị công tử đã đến... Thiên Vũ đã...

Ông nghẹn ngào không nói được. Ta buồn thêm...

- Tại hạ đã biết. Vũ huynh là một người tốt. Huynh ấy đã giúp tại hạ rất nhiều. Huynh ấy sẽ sống tốt trên thiên giới.

Ta vừa dứt lời, chợt thấy gì đó lạ. Huyền Vũ nhìn ta không nói một câu nào. Ta thấy hấn cảm động. Hừ,... Ta nói nhị huynh ta, không phải hấn.

- Cảm ơn hai vị công tử.

Ông cảm động lời ta nói thì phải. Trên khuôn mặt đã có nhiều nếp nhăn của ông giờ giàn giụa nước mắt. Ta muốn ông cười với ta như xưa. Ông đưa hai bọn ta đến phòng thờ.

Ta mếu máo muốn khóc. Ta phải thắp hương cho "ta". Trời ơi. Ta còn sống sờ sờ ra đây. Ta run run cầm nén hương với kiểu không thể tưởng tượng được.

Mắt ta giật giật. Có ai cho ta biết cảm giác đứng trước linh bài của mình là thế nào không. Ta... Rốt cuộc ta vẫn phải đề nén cắm hương vào. Ta nhanh nhanh cắm hương cho linh bài của hấn nữa.

Ta nhìn hấn. Sao hấn không có phản ứng gì cả. Ta chửi thầm, đồ mặt dày. Ta lại nhớ hấn cùng Phong Thần. Tức quá...

Hình như biểu cảm ta hơi quá thì phải. Cha ta đặt tay lên vai ta an ủi. Ta càng muốn gào lên...

Ngày nắng. Trời xanh. Mây trắng. Gió thổi. Cây đung đưa. Chim bay... Thôi thôi ta nhìn trên bầu trời ấy cũng không thấy tâm trạng khá hơn chút nào khi vừa bước ra khỏi căn phòng thờ, nơi ta đã bị chịu phạt không biết là bao nhiêu lần. Ta lững thững đi sau hai đại nam nhân. Một là cha ta kiếp hạ trần. Một là Huyền Vũ tứ phương thần. Nản nản quá đi... Mẹ ta cũng có đến gặp bạn bè của Thiên Huyền là bọn ta đây.

Bà đã già đi vì chúng ta rất nhiều. Có người mẹ nào không thương con, có người mẹ nào nhẫn tâm chứng kiến con chết đi... Bà đã khóc rất nhiều. Ta thương bà lắm. Mái tóc bà trắng nửa đầu. Mẹ luôn yêu ta. Ta còn chưa kịp nói lời yêu thương thì đã không còn cơ hội rồi. Ta nhìn bà, giọng muốn lạc hẳn đi:

- Phu nhân đừng đau buồn mà tổn hại sức khỏe. Tại hạ tin rằng huynh muội Thiên Huyền, Thiên Vân sẽ sống tốt, và muốn hai người sống mạnh khỏe, hạnh phúc.

Ta thấy bà lại khóc. Ta muốn khóc với bà quá. Nhưng giờ ta đường đường lại là đại nam tử, khóc không hợp lẽ thì phải. Ta thấy Huyền Vũ móc cái gì trong ống tay áo. Hóa ra là đôi dây vòng vàng. Ta tò mò. Để làm gì cơ chứ... Hấn nói:

- Đây là đôi vòng mừng thọ hai người mà Thiên Vũ giao cho tại hạ tặng hai vị. Ta mong hai vị đeo nó như huynh ấy đang ở bên cạnh.

Ta chép miệng, thông minh... Hấn vẫn nói:

- Đây là phong thư huynh ấy viết trước khi ra đi.

Tốt nhỉ... Sao ta không nghĩ ra chiêu trò này. Giờ chẳng kịp nữa. Ta đành im lặng nhìn cha mẹ đọc thư nước mắt lãnh nhã. Ta rút ra trong tay áo một miếng ngọc bội ta vẫn đeo đều đặn, đưa cho mẹ ta. Ta không muốn bị ép vế. Hừ... Thiên Huyền có thì Thiên Vân phải có... Cha mẹ ta nhìn ngọc bội, dây vàng cùng bức thư khóc than. Mẹ ta lão đảo ngã vào lòng cha ta chỉ nói đi nói lại câu:

- Đúng là chữ của Thiên Huyền, ngọc bội của Thiên Vân rồi... Huhuhu con ơi...

Ta đỏ hoe mắt, sống mũi hơi cay cay. Ta đang có xu hướng khóc to. Giờ thì ta và hấn, hai người con quá cố của họ, giờ đứng trước họ, nhìn họ khóc nhớ về hai ta mà không làm gì được. Ta... Ta chỉ muốn sa vào lòng cha mẹ nói: "Mẹ ơi, Cha ơi con gái bất hiếu của cha mẹ đây,..."

Bỗng thấy Huyền Vũ nhìn ta đăm đăm, ta ngay lúc này xuất hiện ý nghĩ muốn ôm lấy hấn như xưa. Thôi thì giờ còn gì. Ta lại mình ta với ta mà thôi. Chết tiệt sao đây người mọi kẻ ta yêu đều có người thương không phải ta thế?...

Sau khi nhìn cha mẹ ta khóc, ta và Huyền Vũ đành xin phép họ ra về. Đi một đoạn xa thật xa dân chúng, ở rìa rừng, ta giải phép hiến thân, ngồi bệt xuống đất nhìn xa xăm, cảm nín. Thực là ta buồn quá. Ta không muốn mọi chuyện lại như vậy. Đó là số kiếp của ta thôi... An ủi như thế nhưng ta vẫn không ngăn cản nỗi sự buồn lòng.

- Thanh Vân, thiên nữ đừng buồn nữa.

Người giờ còn nhiệm vụ cứu thế, bắt Ma Vương nữa.

Huyền Vũ ngồi cạnh ta an ủi, hắt vổ vai ta nhẹ nhẹ. Ta quay đầu nhìn hắt. Ta giương hai tay ôm hắt, đầu áp vào ngực hắt. Ta không hiểu nổi tại sao lại ôm hắt như thế. Ta thoáng đỏ mặt. Ta nói nhỏ:

- Đừng nói gì cả. Ta chỉ muốn dựa một lúc thôi.

Ta thấy hắt chợt cứng nhắc rồi hắt ôm ta chặt hơn. Ta khóc nức nở, ướt đầm áo hắt. Có lẽ đây là lần cuối cùng ta ôm hắt như vậy. Mấy chục năm dưới hạ giới ta đã quen với việc ôm hắt rồi. Ta, ta không biết sao nữa. Huyền Vũ vỗ lưng ta nhẹ nhẹ, giọng hắt trầm ấm an ủi:

- Khóc đi, nhưng đây là lần cuối cùng người khóc vì chuyện này. Người hiểu không? Người sau này là Thiên đả kế nhiệm phải mạnh mẽ.

Ta tức giận. Đẩy hắt ra thật mạnh. Ta không hiểu sao ai cũng đem chuyện này ra quẩn ta, bắt ta làm việc này việc nọ. Không, ta không chịu khuất phục đâu. Ta hét vào mặt hắt:

- Người chẳng hiểu ta gì cả.

Nói rồi ta độn thổ đến chỗ các thiên binh thiên tướng. Giờ thì ta muốn trút giận lên tên Ma Vương.

10. Chương 10: Thiên Nữ Ma Đầu

Ta hùng hổ trừng mắt nhìn đám thiên binh thiên tướng vẫn còn đang ngơ ngác không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Nhìn họ ta lại càng tức.

Sao ai cũng nhìn trông có vẻ ép buộc ta làm thiên đế đến thế này nữa. Ta chỉ muốn làm người bình thường thôi. Chỉ thế thôi. Xong vụ này ta sẽ trốn, trốn đi đến một nơi xa thật xa không ai có thể tìm đến ta. Ta sẽ tự do tự tại. Đây cũng là ước nguyện duy nhất của ta lúc này. Ta ra lệnh, cơ hồ cảm thấy giọng nói giờ đây không còn bình tĩnh:

- Đi tìm Ma Vương, ta muốn bắt sống hắt.

Hiệu quả gồm. Thiên binh thiên tướng vội vã độn thổ thành từng nhóm truy lùng Ma Vương. Ta lạnh lùng nhìn mọi vật, lật tay cầm thiên kiếm. Khí trắng bao quanh kiếm khiến mọi thứ như muốn rung mình.

Ta nhắm mắt lại, cảm nhận. Ta muốn tâm hồn mình thật bình tĩnh trước cuộc chiến. Nhưng không sao làm được. Những hình ảnh đêm ấy cùng lời nói của phụ thiên cùng chúng thiên nhân cứ xoay nhanh chóng trong đầu ta. Ta đã quá mệt mỏi rồi, ta chỉ muốn an an ổn ổn sống vậy thôi.

Bỗng từ đâu gió cát nổi lên cuồn cuộn.

Cây cối lay động gào rít trong gió.

Ta nhíu mày nhìn quanh, cảm thấy có gì đó cực kỳ không ổn sẽ xảy đến. Một bóng đen bay nhanh đến, phủ xuống mặt đất. Ta thủ thế lùi ra sau mấy bước. Khá lạnh. Ta không tìm hắt thì hắt tưởng ta yếu ớt, muốn bắt ta lần nữa, vọng tưởng. Ta nắm chặt thiên kiếm nhìn bóng đen đang hiện rõ. Ma Vương đáng ghét, dám đánh ta một cái. Thủ này không trả ta không phải là Thiên Thanh Vân nữa.

- Tốt, người đã tự vác xác đến chỗ ta. Tốt để cho người xem ta thu thập người như thế nào?

Ta hét to, múa một đường kiếm. Kiếm thiên tỏa ra linh khí áp chế âm khí của Ma Vương.

- Cái gì, người là thiên nữ ma đầu.

Ta sững người. Thiên nữ ma đầu cái nhà người đấy. Hừ, dám xâm ngôn ở đây. Ta thẹn quá hóa giận, hùng hổ xông lên.

- Đáng ghét. Người chết đi..

Ta liên tiếp ra chiêu. Hắc cũng không phải dạng vừa, dùng đao to đen đỡ lấy kiếm ta. Ta trầm lặng, tiếp tục dùng lực ra tay. Hai màu trắng đen giao nhau trên không rồi nổ một to một tiếng. Ta xoay người lùi ra phía xa. Cả người lấm tấm mồ hôi.

- Món nợ một cái tát kia ngươi phải trả.

Ma Vương rất nhanh lẹ thoát khỏi một chưởng lực của ta. Hắc nhún nhó, trừng mắt nhìn phía ta rồi hừ lên một tiếng, khiến khuôn mặt đã xấu xí kia lại càng xấu hơn. Ta nhếch môi cười thích thú vì đã chọc giận hắc vô cùng thành công.

- Ngươi thật ngông cuồng. Ta đợi xem ngươi sẽ còn cười được không khi nằm trong tay ta.

Ta đưa tay ngoáy ngoáy tai. Rồi vô tội chớp mắt nói nói:

- Ngươi nói gì a. Có gì nói to lên một tí.

Đường đường đại ma Vương tung hoành ngang dọc há lại nói nhỏ như vậy a.

Ta thấy hắc nắm chặt tay, xuất kích. Một đạo ánh sáng đen vội vàng hướng chỗ ta đứng. Ta khó khăn chặt vật thoát khỏi một chưởng đầy. Nhìn ngọn núi phía xa bị trúng nổ tan bành, khói bụi bay đầy trời, ta mừng mình một cái. May quá, không trúng ta, nếu ta không thoát được thì không nổ chết ta mới là lạ. Khoan đã. Ta là ai mà nổ chết được chứ. Vớ vẩn thật.

- Ma Vương đại ca à, sao nóng tính thế. Có gì từ từ nói a. Bình tĩnh. Bình tĩnh chút đi a.

Vừa nói ta vừa tập kích tạo một cung tên lửa sáng, bắn đến. Từng mũi tên lửa sáng rực một vùng trời liên tiếp bắn đến.

Ma Vương xoay người né. Né bằng mắt với mũi a.

Ta là ta không cho hắc dễ dàng đâu.

Hắc rống to lên:

- Thiên nữ ma đầu kiaaaaaa...

Ta giả ngu:

- Ai cơ, ai là thiên nữ ma đầu cơ? Bảo ta ta sẽ xin cho ngươi chữ kí. Khốn nỗi ở đây chỉ có một thiên nữ xinh đẹp tuyệt vời, tài năng tột đỉnh, danh chấn thiên hạ, Thiên Thanh Vân thôi a. Ta biết ngươi ngưỡng mộ ta, tuy rằng chúng ta là kẻ địch nhưng ta vẫn có thể miễn cưỡng cho ngươi chữ kí.

Hình như sau một hồi liên thiên của ta, ma Vương kia bước đi có vẻ loạng choạng. Ảnh hưởng lớn a.

- Ngươi... Ngươi...

- Ta a. Ta làm sao. Quá tuyệt vời phải không.

Chu choa, ta có nên hét lên không nhỉ. Lần này có vẻ máu hắc dồn mạnh mẽ lên não hắc thì phải. Hắc như quên mất mình có năng lực ma thuật mà hùng hổ đi nhanh đến bên ta đấu trực diện. Công nhận là hắc quá dũng cảm. Không ngu ngốc thì có. Vừa chặt vật vượt qua mũi tên lửa của ta. Nội lực đã suy giảm nhiều mà đòi đấu với ta ư? Cười chết. Ta đứng im như đợi hắc đến. Miệng hò la:

- Ngươi đến đây, nhanh nhanh một chút. Khổ chưa chưa già mà ngươi đã lão hóa thế rồi à. Chậm hơn cả tiểu Huyền Huyền.

(Xin lỗi Huyền Vũ nhà. Ta không cố ý gọi huynh là tiểu Huyền Huyền đâu. Nhưng ai bảo chân thân của huynh là rùa chứ. Xin lỗi a.)

- Ngươi... Hôm nay ta thề quyết tử với ngươi.

- Không cần. Muốn chết ngươi tự mình chết là được rồi. Ta biết ngươi nhất kiến chung tình với ta nhưng con đường tử của ngươi ta không cùng bước được rồi a.

Ta nhún vai và rất đổi thản nhiên nói. Ta chắc chắn là hắc giờ tức đến nội thương rồi.Ồn ào với hắc một lúc lâu, viện binh của hắc nhanh chóng tới.

Một lũ tiểu quỷ lão nháo hò hét:

- Ma Vương, ma Vương.

Rồi trông bộ dáng thảm bại của hắc cảm phần nhìn ta, muốn ta phanh thây vạn dặm. Ta mím môi nén cười. Trông Ma Vương và lũ tiểu quỷ kia lúc này không khác gì gà mẹ che chở gà con khỏi điều hâu, chỉ khác là gà mẹ lại quá nhiều thôi.

- Ma Vương chúng ta xông lên giết ả. Ma Vương chấp thuận cho bọn chúng.

Ta chán nản, móc tay nói:

- Có giỏi đến đây nào. Ta cho chúng bay đến một nơi đẹp lắm, toàn cát và bụi thôi. Không không bọn người chính là cát bụi.

Bọn chúng hơi dừng lại một chút. Ngó ngẩn nhìn nhau rồi một tiểu quỷ hét to:

- Dừng nghe ả ta nói.

Thông minh, có chút não hơn tên Ma Vương kia rồi. Ta ha ha cười vài tiếng rồi vô ảnh vô thức biến mất, ảo diệu tiếp cận bọn chúng, đánh giết từng đứa một. Ma Vương thấy không ổn, muốn bỏ chạy. Thật không có khí phách chút nào. Ta dùng nội lực biến thành một sợi tơ ném hướng hắc đến. Trói chặt hắc lại.

- Ha ha thiên nữ ma đầu người coi thường ta quá rồi.

Ta đáp:

- Vớ vẩn, ta như thế là coi trọng người rồi. Hay người muốn ta trói bằng dây thừng hả. Tơ chưa thoát được a...

Hắc nhếch môi cười.

- Xem ta đây.

- Ta rửa mắt xem người đây a.

Một phút sau. Hắc cố thoát, chân tay vùng vẫy, dây xàng thắt chặt.

...

Một khắc sau.

- Thiên nữ ma đầu người thả ta ra.

Ta thả người thì quả thần kinh ta có vấn đề. À, đội thiên binh thiên tướng tới rồi. Thật là chậm chạp.

- Thiên nữ, người có bị thương không?

- À chớ lo, ta chỉ là bị rách ít y phục và tổn ít nước bọt thôi.

-...

Ta xoay người đi. Tay vẫy vẫy:

- Thôi nha, mọi chuyện còn lại các người xử lý nốt nha. Ma Vương ta chào nhé.

Ta đi, tên ma Vương tức tối rồi. Ta bây giờ mới biết sở thích chọc người của mình lại quái dị như vậy.

- Thiên nữ/ Thanh Vân cẩn thận...

Bỗng một đạo Hắc quang sáng bao phủ lấy người ta. Ta quay đầu tròn tròn nhìn tên ma Vương ngoan cố dùng hết nội lực còn sót lại tung chiêu. Nghịch chuyển luân hồi. Ta không ngờ hắc lại có thể học ma pháp này, ta chắc không thoát được rồi. Im lặng chịu trận. Khi ta biến mất hoàn toàn, ta vừa kịp nhìn thấy Huyền Vũ đang hốt hoảng nhìn ta.

Một giây sau ta hoàn toàn biến mất trong không khí.
Thôi giờ muốn trả thù... một cái tát hình như không đủ rồi...

11. Chương 11: Xuyên

Trời ạ, ta một đời anh minh giờ lại gặp phải cảnh tang thương này. Nghịch chuyển luân hồi cái con mẹ nó. Chết tiết.

Không biết ta được đưa đến không gian nào nữa đây.

Đau.

Cái cảm giác kinh khủng này bỗng xâm chiếm lấy ta. Cả người ta như bị hàng vạn hàng nghìn con độc trùng cắn xé vậy. Tê rần khắp người.

Bin bin. Có tiếng gì đó kêu lên. Ta mở mắt ra và hoảng loạn nhìn mọi thứ trước mắt. Một con quái vật làm bằng sắt khổng lồ đang tiến lại gần ta. Nó màu bạc sáng lấp lánh, và kêu to bin bin. Hình như còn có người ở trong con quái vật đó hay sao. Trường hợp này phải gọi là ăn thịt mới đúng. Tốc độ của nó không thể khinh thường, phi nhanh muốn đâm chết ta.

Ta trấn tĩnh lại, nhanh chóng né sang một bên.

- Này cô kia đi đường cái kiểu gì vậy? Muốn chết thì đi tìm xe khác chết đừng nhằm xe tôi chứ. Hừ.

Một người đàn ông bước từ trong con quái vật hò hét với tôi. Chuyện quái gì thế này. Con quái vật kia lại có thể tùy tiện cho ngồi như thế kia á? Hay hẳn ta đã học yêu thuật điều khiển và chế ngự con quái vật a.

- Người và con quái vật đó...

Ta hoang mang dò hỏi.

- Con quái vật nào?

- Nó.

Ta chỉ tay ra xa, về phía con quái vật màu bạc có chân như bốn bánh xe kia.

- Nó gọi là ô tô, người điên này.

- Ô tô a.

Ta lần đầu tiên nhìn thấy ô tô nha. Con quái vật tên ô tô này quả là dũng mãnh. Nhưng người không nên cấu kết với yêu vật. Ta ngoan cố nhìn hẳn nói:

- Ô, người nên cãi tà qui chính đi, không nên sử dụng con quái vật này. Hãy để ta phá hủy nó.

- Kẻ điên.

Ta bực rồi a. Ai bảo là kẻ điên. Hừ. Bỗng ta nghe thấy một giọng nói non nớt, một thân ảnh nhỏ bé bước ra từ con quái vật. Ừa con quái vật ko gào rú kêu đau à?

- Thôi đi chứ.

Một hài tử khoảng độ 5~6 tuổi, mặc bộ quần áo ngắn cũn cỡn, hở tay chân đi đôi giày đen. Mắt đeo cái gì đen đen che hết cả mắt lại. Ta nhìn tiểu tử trước mắt mà phải cảm thán một cái. Thật đáng yêu nha.

Trông mà muốn cắn một cái a. Nhóc bỗng bỏ cái thứ đen đen kia ra khỏi mắt. Khoan sao ta trông nhóc quen mắt cực kì. Ừm cái miệng này, cái mũi này, lông mày này, đặc biệt là đôi mắt kia cực kì giống ai đó. A, chính xác là giống với Huyền Vũ lúc nhỏ a. Ôi dễ thương thế. Ta giờ rất muốn ôm nhóc và véo má nhóc. Vì thế ta cười gian vầy vầy nhóc:

- Nhóc con. Đến đây ta xem nào.

Tên đàn ông kia chắn ngang giữa ta và nhóc kia nói:

- Cậu chủ, không được. Người này là kẻ tâm trí không bình thường

Ta tròng mắt nhìn hắn. Tâm trí không bình thường cả cái nhà hắn đấy. Ta đây tái trí tận trời đây nhá. Ta vẫn không từ bỏ ý định muốn ôm nhóc.

- Nhóc đến đây.

- Cậu chủ, không nên a.Đáp lại ta và tên kia, tiểu tử mỉm cười sáng lạn và ngọt ngào.

- Con không sao đâu. Bà cô này sẽ không làm gì cháu đâu.

Bà cô, đầu ta rơi một vài hắc tuyến. Ta già lắm sao hả? Trời đất ơi. Ta cố rặn ra một nụ cười vô cùng tự tin, ưỡn ngực, mặt ngẩng lên hùng dũng nói:

- Nhóc con, ta là đại mỹ nữ danh chấn thiên hạ a.

- Không được gọi con là nhóc con.

Thằng nhóc phụng phịu, nhìn ta chớp chớp mắt. Trời ơi, con nhà ai mà cực phẩm dễ thương như thế này chứ. Ta không ghìm được lòng rồi.

- Uy, nhóc đáng yêu quá đi. Cho ta véo má một cái.

Ta ngồi xuống cho vừa với chiều cao của nhóc, hai tay vừa đưa đến má nhóc thì nhóc đã nhanh chóng chuẩn lẹ. Miệng nói

:

- Được rồi. Con chịu hết nổi mẹ rồi. Mẹ đi về nhà rồi nói. Con thực xấu hổ.

Ta ngã ngửa, từ khi nào ta có đứa con đẹp trai thế này chứ. Ta nhớ không nhầm thì ta vẫn còn là một trinh nữ trong trắng nhá. Con đâu ra vậy. Ta bỗng cảm thấy ồn ào. Nhìn xung quanh thấy con đường tấp nập "quái vật" và "châu chấu" đi lại.

Chẳng lẽ ta bị đến một thế giới khác ư? Nhưng lạ thật, người nơi đây lại ưa dùng "quái vật" và "châu chấu khổng lồ" để đi lại. Chắc chắn. Chính là về sau ta mới biết chúng là một phương tiện di chuyển ở thế giới này. Hay còn gọi là ô tô và xe máy. Còn bây giờ ta được "con trai" dắt lên "quái vật ô tô".

- Ô, trong bụng quái vật là thế này hả? Không có ruột hay máu hay...Nhóc con nhú mày.

- Mẹ, please.

- Phờ ly á, nó là cái gì?

Ta boăn khoăn. Ta không ngại hỏi han kẻ dưới đâu. Phờ ly, phờ liệu có trong từ bơ phờ, ly liệu có trong từ ly khai không nhỉ??? =="

- Mẹ...

Tiểu tử kia lại dám gắt lên với ta á. Hừ, ta tha cho nhóc một lần. Khoan ta phải chỉ dạy cho nhóc để nhận thức đúng là mẹ của hắn. Ta không phải, đừng nhận lầm như thế chứ.

- Nhóc con. Ta không phải mẹ nhóc. Nhớ rõ nha.

Tiểu tử kia lắc đầu không đồng thuận. Nó ôm ta nói:

- Mẹ rõ ràng là mẹ con mà.

Ta thế nhưng cũng không chán ghét vòng tay nhóc ôm ta, thậm chí còn rất tự nhiên vỗ vỗ lưng nhóc, ân cần khuyên bảo:

- Nhóc con nói mẹ nhóc tên là gì?

- Mẹ tên là gì thì mẹ tên như thế đấy.Ta nản lòng. Thôi thì hỏi cha nhóc vậy. Quyết tâm khai thông tư tưởng cho nhóc thật tổn sức mà.

- Cha nhóc là ai?

Nhóc con cười ngọt.

- Cha là Huyền Vũ a. Mẹ quên cha rồi à, con biết cha mẹ lại giận nhau mà.

Trời ạ. Ta có nghe lầm không? Cha nhóc là Huyền Vũ. Sặc. Không phải chứ. Chỉ là tên giống tên, người giống người thôi, Thanh Vân à. Đừng hoang mang như thế.

- Đây là thời nào?

- Mẹ a, đây là thế kỉ 21 nha.

Thế kỉ 21 rốt cuộc là thời nào vậy??? Thôi ta không hỏi nữa. Hỏi nhiều lại bị tên nhóc cười vào mặt cho mất.

- Tiểu quý, nhóc tên là gì?

- Mẹ quên con ư? Đừng trừng phạt con kiểu này, con không chịu được đâu.

Ta nản. Ta nản. Ta thề ta không phải mẹ nhóc. Một lúc lâu ta mới nhìn nhóc và gượng nói:

- Ta không phải mẹ nhóc đâu. Ta nói thật. Nhóc nhìn xem ta mặc như thế này giống mẹ nhóc hay mặc không a?

- Ừ nhỉ.

Nhóc khoanh tay chăm chú nhìn ta. Ta hài lòng mỉm cười.

- Mẹ là mẹ con. Chỉ riêng nụ cười này đã giống rồi. A, đến nơi rồi, chúng ta xuống xe thôi mẹ.

Ta được "con trai" mở cái cánh sắt của quái vật ô tô, mời xuống. Nơi ta đến là một tòa nhà to đùng, lộng lẫy với kiến trúc lạ kì. Chính xác chỉ có một căn nhà không chứ chẳng phải là một khu nhà nối tiếp như ở chỗ ta. Thật lạ. Ta đưa tay cảm nhận xem có tiên thuật hay ma thuật ở đây không. Kết quả là không nhận ra được. Ta lạ lẫm nhìn bàn tay mình. Rốt cuộc tiên thuật của ta đã đi đâu rồi.

- Phu nhân, tôi có mắt như mù đặc tội với phu nhân mong ngài đừng đuổi việc tôi.

Tên kia giờ bắt đầu kể lỗi xin lỗi ta. Ta gạt đầu xua tay, hân mừng rơn cảm tạ ta. Ta nhìn con trai ta đang mắt to tròn soi xét ta. Nhóc thật đáng yêu chết mất. Rồi nhóc chạy đến nắm lấy tay ta dắt ta bước vào căn nhà lộng lẫy sang trọng kia.

- Kính chào phu nhân, cậu chủ.

Ta thực giống phu nhân nơi này sao? Thất lễ thất lỗ quá. Ta to mắt ngạc nhiên nhìn những đồ vật lạ lẫm trong nhà. Có một cái ghế đệm êm ơ là êm, ta lần đầu tiên ngồi trên cái ghế êm như thế. Rồi có một bông hoa cực lớn ở trần nhà, đẹp cực kì. Còn có một cái gương cực lớn cực đẹp ở trên bức tường. Chiếc cầu thang cũng rất đẹp. Rốt cuộc thế giới này là cái quái gì vậy? Ta quên là còn có một thứ đằng xa được điều khiển bằng thứ đen đen, nó hiện lên bao cảnh lạ. Ôi thật màu nhiệm.

- Tiểu Huyền Huyền, anh nghe nói em đưa mẹ về à? Lạ nhỉ, em có bảy bà bắt nhầm người ta không?

Ta quay người nghe thấy giọng nói đấy. Chắc là một chàng trai khoảng 17~18 tuổi đang chăm chăm nhìn ta. Đợi chút. Có hai thứ khác thường ở đây. Thứ nhất hẳn gọi tên nhóc này là gì? Tiểu Huyền Huyền đây là tên nhóc kia á. Ha ha sao ta nghe giống tên con rùa thế nhỉ. Cười chết. Thứ hai, hẳn là anh của nhóc này, nhóc này gọi ta là mẹ, vậy là... Con quạ đang bay trên đầu ta. Xùy xùy, biến đi để ta còn nghĩ tiếp. Ta được coi là mẹ của người bằng tuổi ta á? Xui. Quá kinh khủng.

- Ta, ta không phải mẹ nhóc a, hiểu lầm, hiểu lầm thôi a.

Ta run run chỉ tay vào hai người kia. Chàng trai kia ngạc nhiên tột đỉnh nhìn ta, jấn thốt lên một câu:

- Không phải chứ? Mẹ sao người đi xuống đây nhanh đến vậy? Con vừa mời người xuống chơi mà người còn nói bận mà.

- Tất nhiên ta không phải mẹ người rồi.

Ta đau lòng quá. Giờ tự nhiên có đâu ra hai đứa con trai lớn ở đây. Ta thề ta sẽ chửi vào mặt người nào giống ta như vậy.

- Huyền Đức, là mẹ, em bảo là mẹ mà.

- Huyền Huyền, hình như mẹ trẻ hơn so với tưởng tượng của anh đấy.

Ta lóng ngóng nghe được chúng trao đổi với nhau, thích thú gật đầu tán thưởng suy nghĩ của tên Huyền Đức này.

- Đúng a, mẹ các người sao có thể trẻ và đẹp như ta sao.

- Nhưng tính tự sướng của mẹ vẫn như cũ mà.

Ta nhìn nhóc con gật gù hết nhìn ta lại nhìn anh trai nó. ==”.

Ta xin đấy. Ta đâu có con lớn như thế này. Thôi ta chán không muốn giải thích nữa. Ta ủ oải bảo bọn chúng chuẩn bị giường nằm. Đặt lưng lên chiếc giường êm ấm kia, ta ngủ một mạch.

Sáng sớm hôm sau.

- Aaaaaaaaaa. Tại sao cái này phun được nước. Tại sao đựng nước trong cái vại này???

- Mẹ, trời ạ. Đây là vôi hoa sen. Là vôi hoa sen đó. Nước chảy ra là do mẹ gạt cái này.

- Thật lạ kì.

- Trời đất, mẹ rửa mặt trong bồn cầu à? Mẹ đang đùa con phải không, mẹ bỏ ngay cái khăn ra khỏi cái này mau.

- Không phải cái vại a.

Sớm thức dậy ta gặp phải tình cảnh này đây. Ta lén nhìn "con tai lớn" mặt đầy vạch đen. Còn "con trai nhỏ" thì ôm bụng lăn lóc cười một xó. Mất mặt quá. Không biết cũng là một cái tội, không là cái tội rất rất nặng a.

Sau hai canh giờ, ta đã được hai "con trai" khai thông kiến thức về toàn bộ căn nhà này và mọi đồ dùng trong nhà. May ta là người thông minh nên học hỏi rất mau. Chỉ là ta vẫn ngạc nhiên, thế giới này thật thần kì. Có những thứ thật kì diệu. Nhưng cái mà ta ưa thích nhất là trang phục nơi đây rất phóng khoáng. Ta được mặc quần cộc á cộc mà chẳng bị ai hò hét hay chửi mắng cả. Thực thoải mái a.

- Oa trang phục rất dễ chịu.

- Mẹ không phải là rất thích bộ trang phục này còn gì. Mẹ sao quên nhiều vậy. Con nghi mẹ là bị người giả mạo.

- O này, ta không phải mẹ các người.

Ta giờ chỉ 18 tuổi thôi a. Bằng tuổi Huyền Đức kia. Mẹ con sao được.

- Thật sao?

- Thật.

- Con không tin a.

- Không tin thì thôi a.

Ta không cần. Nói rồi ta dốc chai nước nhựa tu ừng ực.

12. Chương 12: Con Trai Con Trai

Ta ăn no rồi lại tò mò chơi mấy đồ gọi là "hiện đại" một ngày trời.

Ví như ta xem cái nồi cơm điện hoạt động kiểu gì mà nấu thành cơm. Ta tò mò nấu thử. Lần thứ nhất cháy nồi vì ta cho đầy một nồi nước đầy. Lần thứ hai được người hầu- cách gọi khác của nô tỳ a, giúp đỡ, ta cắm cơm cháy khét. Lần thứ ba thì thành cháo loãng. Ta chán nản và quyết tìm đồ khác nghịch.

Ta mò đến thứ gọi là bóng đèn và quạt điện. Tại sao "bóng đèn" kia không cần châm lửa cũng sáng. Tại sao quạt kia không cần gió thổi cũng quay. Ta cảm thấy là lạ. Hứng thú bật đi bật lại mấy thứ gọi là "công tắc" đèn và "núm vặn" của quạt. Một hồi sau, chúng nó không sáng cũng chẳng quay nữa.

Ta lại tìm đồ khác, lần này là một ô vuông gọi "ti vi". Vì những lần kia đồ ta động vào trực tiếp "vong mạng" dưới bàn tay ta nên "hai con trai" ta rất lo sợ ta lại làm hỏng tivi nữa nên ngồi cùng ta xem.

- Mẹ a, đây là điều khiển.

Ta vặn vẹo hỏi:

- Điều khiển? Là gì vậy?

Tiểu Huyền Huyền cầm lấy điều khiển rồi hướng ti vi bật bật gì đó. Cái ô vuông ti vi kia đang đen thui bỗng phát ra ánh sáng và hình ảnh đẹp mắt. Ta ngạc nhiên vô cùng:

- Thật lại hại. Điều khiển này là phép thuật nào tạo thành vậy?

Ngay lúc đấy Huyền Đức cầm một bát nước, không họ nói là cốc mới phải mang ra cùng với rất nhiều thứ vàng vàng lấp lánh. Ngửi mùi thật là ngọt. Huyền Đức đưa cho ta cầm thứ ngọt đấy nói:

- Mẹ. Đây không phải phép thuật.

Ta nghe cũng thuận tai mà chẳng biết là làm sao. Nhưng ta vẫn phải sửa nha. Mẹ mẹ con con nghe kì kì kiểu gì đấy.

- Không được gọi mẹ. Giảm thọ mất. Ukm. Người bao tuổi rồi?

Huyền Đức nhú mi. Ta lại mệnh mang nhớ tới Huyền Vũ. Công nhận hai người này cực giống với hần.

- Con đã 220 tuổi rồi. Tiểu Huyền Huyền thì 70 tuổi.

Ta gật đầu hài lòng.

- Ta cũng đã 218 tuổi. So với người nhỏ hơn 2 tuổi, vì vậy mẹ con có chút không phù hợp ư? Vì vậy...

Ta nói nửa vờ rồi chột giật mình. Những người không có pháp lực sao lại sống thọ như thần giới được. Ta suy tư. Thật là khó nha. Bỗng ta đập mắt vào màn hình ti vi, một con quái vật khổng lồ chạy đến đây. Ta tỉnh tâm giờ tay làm phép. Một đạo ánh sáng yếu ớt thoát ra, phá tan màn hình siêu mỏng kia.

Hai "con trai" trở mắt xót xa cùng gào lên một câu:

- Mẹ... Ti vi thôi làm gì có quái vật gì đâu...

- Ha ha, xin lỗi, ha ha...

Roẹt

Roẹt.

Roẹt.

Một đạo ánh sáng phản chiếu khắp gian phòng. Và trong ánh sáng chói mắt ấy có một người bước ra, quý phái, cao sang.

Chân đi hoàng ngọc, đầu đội hoàng phụng thiên long, mặc hoàng y chói mắt, lấp lánh. Oa có cần phô trương như thế hay không. Ta chớp chớp mắt nuốt nước bọt. Nữ tử đó đi gần chậm chậm đến gần ta, suy xét ta một hồi lâu. Và chính ta cũng thập phần ngạc nhiên bởi sự xuất hiện của người này. Ta và nàng như hai giọt nước, chỉ là trông nàng có phần cao quý và vương giả uy nghiêm hơn thôi. Ta im lặng. Không gian như ngưng đọng lại.

- Thanh Vân? Là người đã đến từ 1500 năm trước sao?

Ta gật đầu:

- Ta là Thanh Vân 218 tuổi.

- Đúng rồi, ta là Thanh Vân 1718 tuổi.

Ta ngạc nhiên nhìn "ta" há hốc hết cả mồm miệng:

- Không phải chứ. Ta 1500 sau vẫn đẹp thế này à?

Có tiếng ho sặc sụa đâu đây. Ta và "ta" liếc mắt nhìn "con trai" một lượt.

- Bọn con không có ý kiến gì a. Hai mẹ tiếp tục.

Ta lại quay sang nhìn "ta", và hai bọn ta lại cười to. "Ta" hỏi:

- Sao nàng lại đến được đây?

- Nàng không nhớ sao. Ta là quá khứ của nàng, nàng là quá khứ của ta mà, sao nàng không rõ.

"Ta" ngượng ngùng:

- Ta bị phong ấn một đoạn kí ức không phá giải được. Ta không nhớ là đương nhiên.

Ta nắm lấy tay "ta" giải thích một ngày trời. Hai "đứa con trai" ta đứa thì gật gù, đứa thì chăm chú nghe

- Vậy à? Tên Ma Vương kia thật đáng ghét. Dám hành hạ chúng ta như vậy.

Ta nhất trí:

- Chuẩn rồi. Nhưng ta nghĩ sau khi dùng hết sức lực nghịch chuyển luân hồi, hẳn ta chỉ còn là đồng cát vụn thôi. Hừ. À mà nàng làm thiên đế thật à? Mà hai đứa con kia là sao? Huyền Vũ là sao?

Ta bỗng bất gặp "ta" dịu dàng ôm lấy Tiểu Huyền Huyền. Không ngờ "ta" cũng có một ngày dịu dàng đến như vậy. Đây phải chăng là sức mạnh của tình mẹ sao? Ta mỉm cười, thật ấm áp nha.

"Ta" bẽ tên nhóc đến bên ta, cười:

- Ai... Chuyện kể ra thì dài, nàng sau này sẽ hiểu thôi. Sứ mệnh hai ta vốn là gắn chặt với thiên đế, ta chối không được, nhận chẳng xong... Nàng a, đây nhóc út của ta.

Tên là Huyền Huyền. Thằng nhóc kia là Huyền Đức con thứ ba của ta. Trên hẳn là còn có một đại huynh là Huyền Hoàng, và một người con gái là Huyền Linh. Ta có bốn đứa con a.

Ta sưng người. Ta đúng là mang gien của mẫu thiên a, sinh hạ cũng khá nhiều đây.

- Con của ta và Huyền Vũ? Sao có thể chứ?

"Ta" đưa tay lên môi, nháy mắt bí hiểm:

- Thiên cơ không thể tiết lộ a

Ta bĩu môi, đưa tay vuốt tóc ngắn ngắn của Tiểu Huyền Huyền nói:

- Chúng ta vốn là trời a, thiên cơ vốn là bí mật của ta mà.

- Thôi nào. Nàng đừng ép buộc ta nữa a. Ta xấu hổ.

Ta cười to, suýt chút nữa đem nhóc con tỉnh dậy:

- Hắc hắc, sau bao nhiêu năm trôi há mặt ta lại mỏng để xấu hổ như thế a. Ha ha.

- Đây, nàng định bao giờ trở về quá khứ đây? Ta muốn nàng ở lại chơi với ta.

"Ta" cầm tay hỏi. Ta nghĩ chắc ta khó có thể trở về nhanh được. Bởi pháp lực ta còn yếu lắm. Vậy là ta nắm chặt tay nàng chắc chắn.

- Ta không về được. Tiên khí yếu... Hắc hắc, cho nên ta sẽ quây phá nàng dài dài a.

"Ta" nói

- Ta biết ngay nàng sẽ nói vậy mà. Nàng ở thiên cung hay hạ giới này.

Ta tưởng tượng. Thiên cung a, người ra người vô, chào hỏi. Nhàm chán. Hạ giới vui hơn nha. Có đầy thứ vui. Nếu ở thiên cung mặc quần áo kia... Nàng chết ta a.

- Hạ giới. Nàng phải về à? Nàng bận lắm sao?

- Ủ, xin lỗi nàng. Huyền Đức, con nhớ chăm sóc mẹ con nha. Chào mọi người. Nàng rảnh lên thăm ta nha. Một thoáng sau, "ta" cứ như vậy biến mất trong không.

- Vậy là ta là mẹ người à?

- Dạ.

Hic. Có người mẹ nào có con ruột hơn tận hai tuổi không? Ta là số hai chắc không ai là số một mất. Vả lại ta còn là mẹ của bốn đứa con nữa. Hiu hiu. Cho ai đó nói cho ta nên làm gì đây đi. Ta quay sang nhìn "con trai" lớn đang ôm "con trai" nhỏ về phòng, thở dài.

- Huyền Đức à.

Ta đứng nép sát tường phòng thổ thổ, một mình ta cũng buồn lắm, chỉ bằng tranh thủ tình cảm với "con trai" a

- Mẹ bảo gì ạ?

- À, Ừm, mai có thể đem ta ra ngoài chơi không? Ta muốn xem ngoài kia có gì.

Ta không ngờ có ngày ta phải hạ giọng như thế này. Trời ơi. Ta say đắm nhìn "con trai Huyền Đức". Hắn hình như bỗng rung mình một cái.

- Mai con đi học rồi.

- Đi học??? Đi học là đi học võ học cầm kì thi họa hả?

Hắn nhíu mày nhìn mẹ nó, chính là ta đây. Ta nói có gì sai sao?

- Hơn, một nghìn năm trước mẹ phải học cái đấy à? Thế thì chán chết thôi.

Ta vỗ tay đồm độp vỗ vai hắn:

- Đúng là con trai ta. Thật hiểu ý ta nên...

- Bắt con nghỉ học và phải dẫn mẹ đi chơi chứ gì? Mẹ à, bây giờ người ta không học mấy thứ đấy. Học là phải học số học, học văn học, khoa học... Tóm lại rất nhiều thứ hay ho hơn nhiều.

Hắn giảng dạy. Ta ngẫm nghĩ, nếu học như thế cũng vui a.

- Ta quyết định, mai sẽ đi học cùng con.

- Dạ????

- Sao con dễ thương như thế chứ a.

13. Chương 13: Trường Học A

Ta đi học. Thật thú vị nha. Ta ôm chần cười khúc khích và mong đợi suốt một đêm.

Quá vui sướng mà. Vì thế khi trời vừa ngấp nghé rạng sáng ở đằng đông ta đã thức rồi. Lần đầu tiên ta dậy sớm tự giác như vậy. Vội vàng tắm rửa, thay đồ ta chạy đi tìm phòng "con trai" ta, gọi réo:

- Dậy đi, Huyền Đức, dậy đi... Đi học a.

Hắn nhắm mắt mở mắt, ngáp dài một cái, nhìn ta:

- Mẹ, bây giờ mới có 3h30ph thôi. Học lúc 7h mà. Mẹ ngủ tiếp đi.

- Thế a? Ừm, vậy thôi.

Ta hệt hăng, thất thiếu đi về. A, sao mãi không đến giờ đi học chứ. Ta về phòng lại ôm chăn nhắm mắt. Nhưng kì thực là không tài nào ngủ ngay được. Ta tưởng tượng cảnh đi học. Không biết có vui không nhỉ? Các phụ tử tương lai như thế nào? Không học cầm kì thi họa thì có học ngâm thơ xướng họa không? Toán học, lý học, hóa học là cái gì? Ta mong chờ, rất rất mong chờ giây phút đi học a.

Thời gian trôi nhanh lên...

...

- Mẹ mẹ, dậy mau, muộn học bây giờ.

- Mẫu thiên cho con một khắc nữa thôi...

Khoan đi học ư? A, ta dậy ngay đây... Đợi ta...

Luống cuống ta chạy xuống nhà, đầu tóc chải gọn tầm rạng sáng nay lại càng rối bù hơn. Ta không để ý đến chúng tới khi bắt gặp Tiểu Huyền Huyền cười lẫn lộn và Huyền Đức thì cố nín cười. Ta vội vàng soi gương. Và ta nhìn thấy một thiếu nữ rạng ngời da trắng, mắt to tròn, hàng mi cong vút và... Một cái đầu tóc bù xù, không khác gì bờm của sư tử. Ta thật là. ==” Trời ạ, hình tượng của ta, hình tượng của ta.

- Im ngay cho ta.

- Khục khục, hi hi.

Tiểu Huyền Huyền gạt nước mắt, nín không bật cười nhưng không thể che hết âm thanh kia. Ta nản luôn. A. Hình như kể từ lúc đến đây, sự kiên nhẫn của ta giảm dần thì phải.

- Thôi, hừm, Tiểu Huyền Huyền, em chuẩn bị đi học đi, cười nhiều đau ruột đấy.

Huyền Đức rất đúng mực răn đe.

- Tổ quạ của mẹ thiệt khôi hài.

Huyền Huyền vẫn ha ha.

Ta:

- Tiểu Huyền Huyền.

- Dạ thưa mẹ, có con đây ạ.

Giọng ngọt xớt. Ta mềm lòng, ngồi xuống cao bằng nhóc véo má trắng mềm của nhóc một cái. Đáng yêu chết đi được đấy.

- Đau, mẹ.

- Con còn biết trêu ta không?

- Dạ không ạ.

Nhóc con lắc đầu nguây nguẩy, cố thoát khỏi cái tay ta. Rồi nhóc thơm nhẹ vào má ta một cái. Ta sững người, cảm giác thật ấm áp. Đây là tình mẫu tử a. Ta ôm nhóc thưởng cho nhóc một cái hôn mạnh vào má. Nhóc thích thú cười.

- Anh ghen tỵ với em hông? Không cho tranh mẹ với em a.

Huyền Đức nói:

- Trẻ con. Mẹ đi học thôi kéo muộn.

Và thế là ta lại ngoanngoãn nghe lời con trai chui vào con quái vật ô tô đưa đi đến trường. Trên đường đi nhìn xung quanh cái gì cũng lạ, cái gì cũng thích ta hỏi han không ngừng nghỉ. Chỉ tội Huyền Đức phải giảng giải cho ta từng chút một và ta lại ồ lên ngạc nhiên.

Thế giới này đúng là vô cùng vô cùng thú vị. Con người có thể làm ra tấm màn hình phản chiếu hành động mà ta tưởng chỉ có tiên lực như chúng ta mới làm được. Còn có máy bay, thứ mà ta tưởng là con chim sắt to đùng bay trên nền trời không cần phép bay, cũng chẳng cần vẫy cánh... Chưa hết đâu, ta thấy mấy cột đồ vàng xanh ở giữa con đường cùng với thứ gọi là... Gọi là gì đấy nhỉ? À là biển chỉ dẫn. Rất đẹp. Nhờ có cái này mà mọi người đi đúng đường à? Giá như trong thời ta sống có những thứ kì diệu thế này thì quá ư là tốt rồi.

- Mẹ. Đến trường rồi, mẹ đừng có dùng phép nha.

Ta gật đầu:

- Không dùng. Không dùng. Ta hứa với con.

Huyền Đức đồng thuận mở cửa ô tô ra. Hắn vừa bước xuống xe, ta có nghe lao xao có tiếng ầm ĩ ngoài kia. Vì thế cũng tò mò theo ra. Hóa ra các cô nương tiểu thư a. Thấy trai đẹp là chết mê mệt a. Mà trai đẹp kia lại là "con trai" ta. Cực phẩm, quá cực phẩm rồi.

- A, Đức, anh ấy kìa. Ô mà cô kia...

- Trời ơi, cô gái kia bước ra từ xe anh ấy là ai vậy?

- Không thể nào.... Oh my god...

Ta chớp mắt nhìn các tiểu cô nương hoa si kia, và cái ta nhận được hình như là cái trừng mắt ghen tỵ đố kỵ của họ. Ta cũng tuyệt sắc mà, sao lại không gây hứng thú với họ chứ. Ta quên là ta còn có thấy ánh mắt si dại của nam tử nha. Ôi làm mỹ nữ cũng thiệt khó a. Ta khúc khích giả đoan trang như một thời Vũ Thiên Vân nổi danh.

- Mẹ kệ họ đi.

"Con trai" ngoan của ta kéo tay ta đi thoát khỏi đám đông. Ta ngoảnh lại, dòng người kia đang hướng mắt nhìn chúng ta đang nhanh bước vào lớp.

- Con được nhiều nữ tử ái mộ nha.

- Mẹ, con trai mẹ mà lại.

Ta sung sướng. Có lẽ phải đi tìm con dâu của ta rồi. Vui thật.

Trong lớp học.

- Mạn phép quấy rầy mọi người cùng phu tử. Dân nữ họ Vũ tên Thiên Vân ra mắt mọi người, mong được nhận sự chỉ giáo.

Ta cúi nhẹ người. Ngẩng lên nhìn xung quanh, cả lớp im lặng đột ngột. Ta nói gì sai sao? Ta không rõ nữa. Con trai ta bỗng đứng dậy trực tiếp đánh tan bầu không khí khó hiểu này.

- Ý của m... À, ở Thiên Vân hay đọc truyện ngôn tình cổ, mong mọi người hiểu cách nói đó.

Cả lớp xôn xao, lòng ta cũng giật nảy lên. Ta cái quái gì lại đọc nhiều truyện ngôn tình cổ chứ. Ngôn tình là gì đấy? Ta bối rối vịn phần vào chỗ ngồi ngay cạnh Huyền Đức. Các học trò xuýt xoa ồ ồ ào.

- Ta nói sai gì sao? Bọn họ không thích ta à?

Huyền Đức trừng mắt một lượt quanh lớp rồi mạnh mẽ đập bàn một cái "rầm" rồi nhu hòa nói nhỏ với ta:

- Mẹ nói đâu sai. Bọn họ sẽ thích mẹ đấy.

Ta gật đầu hài lòng. Mong là vậy.

...

Ôi

Ôi

Ôi

Sao ta lại thích mấy môn học này thế cơ chứ. Nhất là sử học, văn học ta chỉ liếc qua vài cái là thuộc lòng vài quyển. Còn mấy môn toán học, hóa học, sinh học, lý học thật kì diệu nha. Ta mập mờ mà dần dần hiểu được nguyên tắc của nó. Cộng với việc Huyền Đức ngay cạnh chỉ dạy cho ta, ta có thể tiếp cận với dạng này. Thú vị a. Cực kì tuyệt vời. Ta sung sướng lao đầu giải toán. Ha ha. Ai nói thiên tài ta không biết, ta chỉ rõ chính ta là thiên tài thôi. Ngay con trai ta và phu tử còn công nhận mà. Học trường cấp ba này thật vui nha.

Giờ tan học, ta tiếc nuối ra về, mặt xị ra nhìn con trai.

- Con trai, sao hết rồi à?

Con trai ngoan ngoãn trả lời:

- Vâng ạ. Chỉ có thể thôi.

- Thế thôi sao???

Ta chán nản. Lâu lắm mới tìm được thú vui nha. Ngán thế này thôi sao. Ta không muốn đâu.

- Xì.... Ha ha ha...

- Con cười cái gì? Muốn ăn đánh phải không?

Ta giận dữ nói.

- Mai chúng ta lại đi học tiếp mà.

- Con trêu ta, đáng ghét.

- Mẹ, lên xe đi, hai mẹ con ta đi đón tiểu Huyền Huyền.

Trường tiểu học.

- Mẹ... Mẹ đến rồi a. Con mong mẹ mãi. Mẹ bé Huyền Huyền.

Ta yêu thích nắm bàn tay nhỏ bé của Huyền Huyền, khom lưng bế nhóc lên, trời ơi, sao con trai ta toàn cực phẩm dễ thương thế này.

Đùng. Bầu trời xanh trong bỗng tối sầm lại. Mây mù kéo đến đen kịt cả bầu trời. Sấm chớp dữ dội quá. Sắp mưa đây.

Nhưng ta lại không có cảm giác như vậy.

Đùng.

Một đạo sấm chớp xé ngang bầu trời. Ta đặt nhóc con xuống đất, dùng hết phần thần lực còn lại hướng đạo sáng kia mà đến.

Đùng. Lại một lần nữa.

- Các con ở đây. Ta đi xem sao?

- Con đi với mẹ.

Thế là ta cùng con trai biến mất trong không đi đến đạo sấm kia.

Lạ kì. Những tia sấm tia chớp kia không tản ra mà luôn tập trung một chỗ, là khu đất trống đồi trọc ở phía xa. Hẳn là có chuyện xảy ra. Và một là phúc tinh, hai là họa sát. Ta và Huyền Đức không lại gần mà im lặng nhìn nhau chờ đợi.

Đùng. Đùng. Đùng.

Sau mười đạo sấm chớp, một tia sét hồng rực xuất hiện. Ta nhanh tay kéo con trai ra xa.

- Cẩn thận.

Khói bụi bay mù mịt khắp đất trời. Ta hoang mang nhín mày, căng mắt nhìn.

- Chết tiệt.

Ta quay sang Huyền Đức hỏi dò:

- Này, con nói gì vậy.

Huyền Đức lắc đầu, vẫn chăm chú nhìn vào tia sét vừa đánh xuống kia. Rồi hắn nói:

- Mẹ, nhìn kia.

Ta nhìn theo hướng tay hắn. Một thân đen thùi lùi, từ đầu đến chân. Đôi răng trắng sáng và đôi mắt nâu kia nổi bật nhất trên người hắn ta. Sao ta nhìn thấy quen quen nhỉ?

Người đó đi về chỗ ta. Ôm ta vào lòng nói:

- Nàng thật đang chết. Nàng biết ta lo lắng cho nàng rất nhiều không hả? Đồ vô tâm vô phể.

Rốt cuộc có ai nói cho ta biết hắn là ai không a???? @@

14. Chương 14: Nam Tử Đen Thui Thui

Một thân đen thui cứ như vậy ôm Thanh Vân ta cũng không khỏi ngượng ngùng và khó chịu đi. Nói gì thì nói ta bây giờ là một cô nương trong trắng, thanh bạch lại rạng ngời tỏa nắng như thế này cơ mà. Đúng không? Vậy mà hắn là kẻ nào lại dám ôm ta chứ! Hừ!!!

Ta cố đẩy hắn ra, miệng kêu oai oái:

- Này, này, này... Buông ta ra chứ,... Hừ, nam nữ thụ thụ bất thân, lễ nghĩa cơ bản này ngươi cũng không biết hả???

Ta nói quá chuẩn, tự mình gặt đầu tán thưởng. Hắn chẳng biết suy nghĩ lung tung thế nào, lấy tay gõ đầu ta nói

- Mọi người nói cái quái gì vậy? Ngày xưa là ai cứ bám theo ta đòi ôm bằng được? Nam nữ thụ thụ bất thân cái CMN... Hừ...

Dung tục. Quá dung tục. Vô sỉ. Cùng cực vô sỉ a. Ta mà đòi hắn ôm á. Ta nhổ vào. Hừ. Hừ...

- Này có buông ta ra không thì bảo hả. Nếu không ta...

- Ta làm sao? Mọi người nói xem nào.

Ta đen mặt la:

- Ta bảo con ta đánh chết người. Huyền Đức, mẹ con bị người khi dễ.

Ta xấu hổ nha, ai bảo ta thiếu nữ mỏng manh, chân yếu tay mềm, yếu liễu đào tơ,... Tóm lại là sức mình không bằng thì nhờ kẻ khác giúp hộ. Hai đầu một không chốt cũng què. Ta tha thiết nhìn con trai đang gần người bên đó.

- Này, con trai a, mẹ bị người khinh bạc nha...

Trời ạ, nó còn gãi đầu làm gì chứ, xông lên đi...

- Mẹ, người này là... Ách không phải là người con đầu lại được đâu, hì hì cũng chẳng phải là người con muốn đánh. Ách... Con lui trước...

Một ý nghĩ lóe lên trong đầu ta như ánh sao băng chợt vút qua. À tất nhiên là nó không hề đẹp như vậy... QUÁ HEN NHẤT. Chắc chắn, mẹ nó phi phàm tài năng sánh ngang vũ trụ, nhân tài hiếm có, ngay thẳng, chính trực, mạnh mẽ (==” ai vừa bảo yếu liễu đào tơ a) như vậy. Cha nó... Ừm Huyền Vũ có gì hay nhỉ? A cha nó hùng dũng, anh tuấn... Hihi.. Như thế mà sao con lại nhát gan chừng này hả? Chưa lâm trận đã lo bỏ chạy, để lại mẹ già đơn côi trong tay kẻ địch. Bất hiếu quá...

- Ách xì, ách xì,...

Hắt hơi đi, đáng đời con. Hừ hừ.

Hình như ta đã bỏ quên mất một vị đen thui lui chân đầu như một đang ôm ta đây. Hắt nhúu mày nhìn ta về vừa ngạc nhiên vừa tức giận lại có đôi phần buồn cười.

- Nhìn gì mà nhìn, mĩ nhân người chưa từng gặp qua à. Này nài, mĩ nhân trông trẻ trẻ rạng ngời thể thôi cũng đã có bốn chồng một con, ý lộn, bốn con một chồng rồi đấy, muốn làm gì nên suy nghĩ kĩ nha. Buông ta ra ngay a.

Hắt siết mạnh vai ta. Đau quá đi mất.

- Bốn con một chồng? Muội... Muội... Ta tức chết với muội thôi. Hắt là ai? Tên chết dẫm đó là ai? CMN, mới không lưu ý một chút muội lại bị kẻ kia nhúng chàm hả? Nói.

Ta:

- Xin mời a. Người chết ta càng sướng.

Hắt:

- Thật không?

Ta:

- Thật.

Ngay thẳng nha.

- Thiên Thanh Vân

Ủa nghe giọng quen nha. Cái kiểu gọi tên này quen quen. Hình như, không rõ ràng là trước kia có người gọi ta như vậy...

Hắt là ai?

- Cái tên kia, người cho ta biết chỗ của cha người ở đâu?

Hắt hỏi Huyền Đức nha. Ta không đáng tin đến thế cơ à?

- Uy uy, ta ta...

- Câm miệng, ta không có hỏi nàg.

Ách, mẫu thiên ta nói đúng ha, nam tử hay ghen không dễ chọc, tiểu nhân vô lại phải cúi đầu mà. Ủa ta với hắt là gì với nhau đâu. Ghen? Nực cười.

- Ở đây a.

Huyền Đức, đây là núi lửa nha, đừng đùa với hắt nữa. Hắt thiêu chết con đấy.

-Đây? Đâu? Sao ta không rõ ràng?

Hắt siết tay. Huhu đau. Nếu nếu ta không bị giảm thần lực tiên khí ta sẽ cho hắt biết tay ta.

- Là người a. Người là phụ thiên của con còn gì. Người là Huyền Vũ.

- Cái gì???

Cái này không phải hắt kêu mà là ta nói nha. Đùa hả...

- Đừng nói với ta là muội không biết ta là ai?

Ta ==".

- Hắc hắc đâu có a, ta từ nãy đùa huynh một tí thôi mà. Ta sao không nhận ra huynh chứ.

Có trời mới nhận ra huynh, ế, trời đâu nhận ra huynh bởi ta là trời mà. Hừ có vũ trụ mới nhận ra huynh. Đen như con trâu ý, ai nhận ra hừ.

- Không nhận ra ta thì cũng nhận ra giọng ta chứ?

- Muội bảo nhận ra mà. >

Ta cọ cọ vào áo hần làm nũng. Ngày xưa chiều này trăm trận trăm thắng ai ai cũng không cưỡng lại được sự quyến rũ của nó nha. Thôi chết, áo hần đen. Mặt của ta mặt của ta nha...

- Tất cả chuyện này là sao?

- À, ừm, chuyện là, như thế này...

Abcxyz...vv...

Sau một hồi dài dòng và mỗi miệng.

- Ý muội nói là chúng ta xuyên đến 1500 năm sau ư? Ở đây muội là thiên đế, ta là thiên phu của muội và chúng là con của chúng ta. Kinh hỉ a.

- Kinh khủng thì có.

Cốc.

- Đau.

Huyền Vũ lại gõ đầu ta. Mắt ta ngày xưa có lệ mới thấy hần dịu dàng.

- Chúng ta phải về mau.

- Tại sao ạ? Cha mẹ ở lại đây thêm một thời gian nữa với chúng con đi.

- Được/ Không được.

Ta liếc mắt hần phóng sét.

- Chúng ta phải trở về. Vốn dĩ chúng ta không có thuộc thế giới này, ở lâu sợ sẽ bị thiên hóa thành tro bụi, và nơi này nhanh chóng bị sụp đổ thôi. Muội phải về.

Ta không muốn về đâu....

15. Chương 15: Thăng Lùi Thời Gian

- Muội phải về với ta ngay lập tức... Chẳng lẽ muội muốn tan biến sao?

Ta ôm lấy cánh tay hần, năn nỉ ỉ ôi:

- Huyền Vũ ca ca à, một ngày, một ngày thôi nhé, huynh nhìn con chúng ta kìa...

Huyền Vũ có vẻ rung động trước hành động của ta lắm, hần run run từng đợt mỗi khi nhìn từng đứa con của ta. Thế nào, đủ thuyết phục chưa? Ta tin chắc chắn hần sẽ nghe lời ta ngoan ngoãn ở lại đây thôi. Ta là thiên tài mà ha ha...

- Muội vẫn phải trở về, còn bọn chúng,... Sau này khi ta và muội sinh chúng sẽ có thời gian âu yếm chúng thôi.

Ta đỏ mặt. Ai sinh con với hần chứ. Ế, nếu không phải là ta sinh thì sao giờ chúng đứng trước mặt ta đây. Oa oa, không biết, không biết đâu... Ý nghĩ đen tối vừa lướt qua đầu...

Ôi... Trong sáng của ta đâu mất rồi...

Cốc

- Thiên Thanh Vân, muội có nghe ta nói không hả?

Ta xoa đầu, ánh mắt vô(số) tội nhìn hần gật đầu như bả củi (không tin hả? Đưa củi đây ta bả cho ha):

- Muội biết, muội biết rồi mà,... Ta sẽ ở đây thêm một ngày nữa nha

Cốc...

Ta nói gì sai hả???

Thoả thuận rõ ràng như thế rồi mà.

- Huyền Huyền, phụ thân con đánh ta hu hu

Huyền Huyền dễ thương ôm lấy ta an ủi:

- Mẹ ngốc như thế cha đánh là phải.

Ta thấy ai đó gương ngón cái khích lệ.

- Huyền Đức, con-thấy-thế-đúng-không?

Ta xem con dám hừ hừ...

- Thôi mẹ cứ để cha đánh đi, bình thường mẹ toàn bắt nạt cha thôi.

Nếu nghe nửa câu đầu ta tức xì khói thì sang nửa câu sau ta bật cười ha ha. Thế mới đúng chứ ha ha ha...

- Huyền Vũ, con về viết cho ta 200 bản kiểm điểm từ nay con không nói dối nữa....

- a, phụ thiên... Con con...

Ồ, lại một ông chú Huyền Vũ nữa. Ái chà, sau 1500 năm hắc đẹp trai hơn nhiều nha. Ta chạy mau đến ôm hắc, vỗ vỗ lưng hắc ca thán:

- Rắn chắc, không tệ a.

Mọi người:

-...

Ta nói gì sai hả?

Huyền Vũ túm lấy cổ áo ta kéo ra ngoài lồng ngực ông chú Huyền Vũ, không nhanh không chậm rơi vào ngực hắc. Hay hắc ghen. Xuy xuy, ghen cái thá gì chứ? Ghen vs chính mình à?

- Ta của 1500 trước đã như thế này sao?

Trời đất, ông chú còn không nhớ nổi mình đã như thế nào nữa hả?

Huyền Vũ nói:

- Chúng ta phải trở về, nếu không thì nàng và ta sẽ phải tan biến mãi mãi. Xin huynh hãy giúp ta.

Ông chú vỗ vai Huyền Vũ, hai người như cặp sinh đôi vậy... Ay da ta lại nói ngu rồi họ là một không giống nhau mới là lạ.

- Yên tâm đi. Chúng ta sẽ giúp hai người an toàn trở lại.

- Chúng ta? Huyền Vũ hỏi lại.

Ông chú Huyền Vũ đáp

- À bao gồm cả nàng. Vâng nhi...

Ta mừng quýnh lên khi nhìn thấy nàng:

- A a a, nàng ơi, nàng phải đưa ta về sao? Nhưng ta chẳng muốn tí nào cả... Ta muốn ở đây...

Huyền Vũ giữ ta lại. Hắc mà không giữ ta, ắt là ta sẽ bay đến bên Thanh Vân kia rồi.

- Ta e không được rồi. Dù ta rất muốn nàng ở lại đây nhưng vì nàng là quá khứ của ta, ta là tương lai của nàng là không thể rồi.

Nàng biết rồi đấy, không có nàng thì sao có ta. Giờ ta mong nàng quay về.

Ta thất vọng tràn trề. Về thì về. Chẳng là còn vương vấn mà thôi.

-Ta và Vũ đã vẽ sẵn pháp trận rồi, hai người theo bọn ta.... Đây rồi, hai người vào đi.

- khoan đã...

Ta đi gần tới Huyền Huyền hôn lên má phúng phính của nó một cái và ôm Huyền Đức thật chặt.

- các con ở lại ngoan nha. Tạm biệt, mẹ sẽ nhớ con nhiều lắm.

Hai đứa lí nhí nói:

- chúng con cũng nhớ mẹ nhiều...

Ta đi đến bên Thanh Vân, ôm nàng cùng ông chú điển trai kia:

- ta cũng sẽ nhớ hai người.

Sụt sùi. Ta oà khóc, Huyền Vũ ôm ta vào lòng, đưa mắt nhìn xung quanh một lượt rồi hô to:

- Đa tạ.

Mảng sáng thất sắc bao quanh hai người chúng ta ngày một đậm đặc, giờ là lúc quay trở về rồi.

16. Chương 16: End

Huyền Vũ cùng Thanh Vân vừa biến mất thì hai người ở tương lai mới nhìn nhau ngỡ ngàng. Kí ức đổ dồn về nhanh chóng.

Thanh Vân buột miệng kêu lên:

- Thôi xong, đường về sẽ bị lỗi nha. Vũ, chàng nói ta xem giờ chúng ta phải làm gì đây.

Huyền Vũ ôm thắt lưng nàng, hôn chụt một cái lên môi. Lũ trẻ kia, hai tay bịt mắt:”Lại thế rồi, hư mất trẻ con quá đi.”

- Chàng... Ta nói thật đấy... Chàng cũng rõ cái gì đến mà.

Mặt nàng đỏ lựng.

- Nàng lo gì chứ, Vân Vân của ta, hôm nay ta rất ”nhớ” nàng....

- Con nhìn kìa, chàng vô lại ít thôi...

Trở lại chính chuyện nha.

Ánh sáng thất sắc kia bao quanh chúng ta, từng luồng sáng một dao động xung quanh thân thể ta và Huyền Vũ khiến chúng ta học máu n lần. Sức ép không gian thời gian không phải lớn bình thường đâu. Ta học máu xong thì ngất lịm không biết gì nữa.

Ta tỉnh dậy, ngơ ngác nhìn xung quanh. Ách, ta quên cái gì đó rất thú vị thì phải? Rốt cuộc là gì nhỉ? Ta đã làm gì? Không tài nào nhớ được, ta vô đầu vuốt tóc.

Khoan khoan.

Có điều lạ lùng ở đây.

Tóc ta sao lơ thơ mấy sợi thế này... Oa oa oa, không muốn làm mỹ nữ trọc đầu đâu... Vẻ đẹp thanh khiết thánh thiện của ta đâu... Huhu nuôi tóc rất vất vả đấy...

- à ời, à ời, con ngủ cho ngoan,... À ời...

Ài ru con ngủ thế trật tự gì em đi... Đang sốt ruột lắm đây. Mái tóc của ta... Thế này chết mất thôi, oa oa...

- Con yêu của mẹ ngủ ngoan đi con, à ơi...

Hình như có gì lạ hơn nữa. Đúng, người phụ nữ ăn mặc rách rưới kia sao lại to đùng thế kia? Nàng ngay cạnh ta mà, thỉnh thoảng vỗ vỗ ta...

Ách... Thế giới của người khổng lồ? Ai cho ta suy nghĩ tuyệt vời vậy...

Đã trọc giờ còn bé nữa, giá trị giảm sút như thế này thì đi đâu xin ăn nữa đây...

Vì sao xin ăn ư? Ta từ khi tỉnh lại đã biết rằng mình mất hết pháp lực rồi... Không đi xin ăn có mà chết đói. Đường đường là thất thiên nữ của trời xanh mà giờ rơi vào cảnh này quả là thảm, quá thảm....

Ta ú ớ hét lên.

Oa oa oa...

Giờ ta còn chẳng nói được nữa cơ.

Oa oa oa...

- Đây người đàn bà rách rưới kia, người mau dỗ đứa trẻ đi, rồi đi ra chỗ khác cho ta làm ăn. Mới sáng sớm mà đã nhiều sự rồi.

- Ông ơi. Cho tôi xin một chiếc bánh, tôi ăn mà có sữa cho con tôi.

- Cút đi mau.

Ta bị nâng lên. Ách cái quái gì thế này, ta gào càng to.

- Con nín đi a, mẹ thương, nín đi con,... Cô nương, a... Vị đại thẩm, người cho ta xin ít bánh được không? Con ta đói bụng lắm rồi...

- Xúi quẩy, đây... Mau đi đi a...

Vài đồng xu han rỉ nằm lẫn lóc.

- Cảm ơn, cảm ơn...

Ta ngỡ ngàng, kia, cho là cho tử tế nha.

Mà này, bà ấy gọi ta là con? Ta là con bà ấy ả??? Ta giơ tay lên trước mặt, đen nhẻm, xấu xí. Á ta là một đứa trẻ con nha. May rồi, không phải là bị cầm hay không có tóc là tốt rồi.

Ách, sao ta lại lưu lạc đến mức này nhỉ. A a đại ma vương hẳn ta có làm phép với ta. Chắc chắn là nó rồi, chết tiệt.

- tiểu công tử, người làm ơn mẹ con ta...

- Con người đây a? Đáng yêu quá. Ta bỏ tiền mua con người nha.

Ồ có mất đấy tiểu tử. Nhưng tiểu tử người lắm rồi nha, không phải người mẹ nào cũng bán con đâu. Hừ.

- Tiểu công tử nói đùa, con gái thảo dân người nuôi sao được.

Đấy ta nói có sai đâu.

- Nhưng bản công tử thích là được.

- Tiểu công tử, người đừng đùa.

Ta thấy tiểu tử kia chạy đi nhanh rồi lôi về một người đàn ông.

Tiểu tử, khinh công khá lắm.

- Phụ vương, con muốn nàng...

- Vũ nhi, đừng ồn ào.

- Không con muốn nàng cơ. Con muốn nàng cơ, phụ vương...

- Ách được rồi. Người và con gái người giờ đến Thân Vương phủ làm nha hoàn chăm sóc cho thể tử.

Ồ la la ta lại có đồ ăn rồi. Ha ha, ta thật có sức hút phải không? Vui quá đi mất. Thiên Thanh Vân ta trời sinh may mắn mà.

- thảo dân đa tạ vương gia...

Nhưng nha hoàn hơi kì. Không sao. Với năng lực của ta chắc không sao đâu. Cùng lắm đi quyến rũ tiểu tử này để xin ăn chút gì. Ta nghĩ cuộc sống về sau không tẻ nhạt đâu.

Sau khi mẫu thân ta ôm ta về nhà tiểu tử kia, hẳn nhất quyết đòi ôm ta không tha:

- Dì tắm rửa trước đi để ta ôm nàng hộ.

Tên nhóc này có âm mưu. Ta chắc chắn luôn. Với kinh nghiệm nhìn người của ta bao năm qua dù có đôi lần sai lầm nhưng lần này ta nhất quyết cho rằng nhóc con kia có âm mưu.

Nhóc à, ta còn nhỏ, nên tha a, nên tha a.

Ai dè đầu tiểu tử kia ôm ta cẩn thận đặt lên giường, hôn ta một cái thật mạnh.

Luyến đồng. Á, á, á, á, á...

Nụ hôn đầu của ta...

- Thiên Thanh Vân, nàng không thoát khỏi ta đâu. Ta yêu nàng.

Hắn là Huyền Vũ??? Ách, sao ta lại rung động thể này cơ chứ.

- Chờ chúng ta khôi phục thiên lực, ta sẽ đến hỏi xin thiên đế cưới nàng về, được không?

-----:)----- End-----/

P/s:

Thiên Thanh Vân của 1500 năm sau:

- Chàng ngày ấy dám hôn ta, ta giờ phải đòi lại, ta phải đòi lại đó,... Ách chàng có nghe không hả?

Huyền Vũ tỉnh bơ:

- Đây thân xác đây, nàng cứ việc dày vò thoải mái đi... Nhanh lên ta còn phải đi dẹp ma ở hạ giới nữa.

Thanh Vân cười hì hì, túm cổ áo Huyền Vũ:

- Tiểu tử, chị đây hôm nay sẽ xơi sạch mi đền bù thiệt hại. Ha ha ha.

Huyền Vũ:

-...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/that-thien-nu-de>